

**Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling
Brugge, 27 november 2020
Kamer B.17**

Vonnis

Vonnisnummer / Griffienummer
/

Repertoriumnummer / Europees

Datum van uitspraak
27 november 2020

Naam van de beklaagde(n)
W. D.

Systeemnummer parket
18RB17016

Rolnummer
18B017016

Notitienummer parket
BG/B/69/98/1129/2018

De deurwaarder roept de zaak op vervolgd door het Openbaar Ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur:

bij wie zich voegden als burgerlijke partijen bij akte d.d. 22 december 2016 voor J. D., Onderzoeksrechter te (...):

L. W.,
woonstkeuzend doende bij haar raadsman te (...)

vertegenwoordigd door Meester V. C. loco Meester B. K., advocaat te (...).

INTERCOMMUNALE MAATSCHAPPIJ voor Gas en Elektriciteit, (CVBA Ga.)
met zetel te (...)
thans E. A. O.V. met zetel te (...),

vertegenwoordigd door V. N. C. loco Meester V. E. A. , advocaat te (...).

FEDERAAL CENTRUM Voor de analyse van de migratiestromen, de
bescherming van de grondrechten en de strijd tegen de mensenhandel,
met zetel te (...)

vertegenwoordigd door Meester A. L., advocaten te (...).

tegen:

1 . **C. K.**, RRN (...)
geboren te (...) op (...)
van Belgische nationaliteit
vrachtvoerder
ingeschreven te (...)

bijgestaan door Meester D. D., advocaten te (...).

2. **NV KR.**, KBO (...)
met zetel te (...)

vertegenwoordigd door Meester V. B. F., advocaat te (...).

3. **NV O.**,
met zetel te (...)

vertegenwoordigd door Meester V. B. F., advocaat te (...).

4. **NV S.**,
met zetel te (...)
vertegenwoordigd door Meester D. F., advocaat te (...).

5. **NV T.**,
met zetel te (...)
vertegenwoordigd door Meester V. H. F., advocaat te (...).

6. **W. M. D.**, RRN
geboren te (...) (Polen) op (...)
wonende te (...) (PL)

vertegenwoordigd door Meester M. Z., advocaat te (...).

TENLASTELEGGING(EN)

De EERSTE, de TWEEDE en de VIERDE:

Te Wingene, op 1 april 2012;

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

A1. Bij inbreuk op de artikelen 418 en 419 lid 1 Sw door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, **onopzettelijk de dood te hebben veroorzaakt** van twee personen, inmiddels geïdentificeerd:

1. A. M. (Poolse nationaliteit - mecanicien)
2. L. P. (Poolse nationaliteit - mecanicien)

strafbaar met een met gevangenisstraf van drie maanden tot twee jaar en met geldboete van vijftig tot duizend EUR.

De EERSTE, de TWEEDE en de VIERDE:

Te Wingene, op 1 april 2012:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

A2. Bij inbreuk op de artikelen 418 en 420 lid 1 Sw, door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, **onopzettelijk slagen of verwondingen** te hebben toegebracht aan volgende personen,

1. R. M. (Poolse nationaliteit -chauffeur)

strafbaar met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 6 maanden en/of een geldboete van 50 tot 500 EUR.

De EERSTE, de VIERDE en de VIJFDE:

Te Wingene, op 1 april 2012;

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

A3. Bij inbreuk op de artikelen 418 en 420 lid 1 Sw, door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, onopzettelijk slagen of verwondingen te hebben toegebracht aan volgende personen,

1. K. R. (Poolse nationaliteit - palethersteller)
2. W. R. (Poolse nationaliteit - palethersteller)
3. L. Y. (Poolse nationaliteit - palethersteller)

strafbaar met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 6 maanden en/of een geldboete van 50 tot 500 EUR.

De EERSTE, de TWEEDE, de DERDE, DE VIERDE, de VIJFDE en de ZESDE:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

B. te Wingene en bij samenhang elders in het Rijk op niet nader te bepalen data tijdens de periode van 1 januari 2010 tot en met 1 april 2012;

Bij inbreuk op de artt. 433quinquies §1, 3' en 433septies 2° strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel door, teneinde nog meerdere nader te identificeren personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hem te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hem met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang

zijnde, met de omstandigheden dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie omschreven in artikel 433septies 2°, ten aanzien van volgende slachtoffers:

1. A. M. (mecanicien – gestorven)
2. L. P. (mecanicien - gestorven)
3. W. R. (palethersteller - zwaargewond)
4. L. Y. (palethersteller - zwaargewond)
5. K. R. (palethersteller - lichtgewond)

(i.o. ant. 66, 433quinquies §1, 3° en 433septies 2° strafwetboek)
strafbaar met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van 1000 euro tot 100.000 EUR.

terwijl de misdaad hierboven omschreven rechtstreeks voor de Correctionele Rechtbank wordt gedagvaard omdat het Openbaar Ministerie van oordeel is dat er geen grond is om een hogere straf te vorderen dan een correctionele straf wegens verzachtende omstandigheden die voortspruiten uit de afwezigheid van veroordelingen tot criminele straffen (art . 1 en 2 van de Wet van 4 oktober 1867 op de verzachtende omstandigheden).

De EERSTE. de TWEEDE en de VIERDE:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

C1. Te Wingene en bij samenhang elders in het Rijk,

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, met inbreuk op artikel 181, eerste lid van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, in strijd de artikelen 4 tot 8 en 9bis van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels , **de gegevens vereist krachtens het voormelde koninklijk besluit van 5 november 2002**, aan de instelling die belast was met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen, **niet elektronisch te hebben meegedeeld, in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte**, met betrekking tot volgende **168 werknemers**:

Mecaniciens of bedienden:

1. A. M.,(mecanicien) - op een niet nader bepaalbaar tijdstip in maart 2012 tot 1 april 2012;
2. L. P. (mecanicien) - tijdens periode 2 januari 2012 - 1 april 2012
3. S. R. (mecanicien) - tijdens de periode 2 april 2012 - 25 april 2012 en op 26 april 2012
4. A. B. (bediende) - tijdens de periode 2 juli 2007 - 15 april 2012);

5. P. P. (mecanicien) - tijdens de periode 2 januari 2012 - 25 april 2012 en op 26 april 2012)
6. M. K. (mecanicien/ chauffeur - tijdens de periode 15 juni 2004 -5 augustus 2012 en op 6 augustus 2012)
7. M. R. (tijdens periode 1 februari 2006 - 1 april 2012)

Chauffeurs:

8. A. P. (tijdens de periode 1 april 2006 - 1 april 2012)
9. An. P. (tijdens de periode 1 november 2007 - 31 oktober 2012)
10. B. S. (tijdens de periode 1 april 2004 - 1 april 2012).

(...)

(en 158 anderen tijdens de periode van ten vroegste 1 januari 2003 tot ten laatste 31 augustus 2014).

Misdrijf voor 1 juli 2011 strafbaar met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 500 tot 2 500 EUR (art. 12bis § 1 van het koninklijk besluit van 5 november 2002; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er werknemers in overtreding met de vermelde reglementering tewerkgesteld waren;

misdrijf vanaf 1 juli 2011 strafbaar overeenkomstig artikel 181, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4 zoals voorzien door artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6000 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er werknemers in overtreding met de vermelde reglementering tewerkgesteld waren zonder dat deze geldboete, zoals voorzien door artikel 103 van het Sociaal Strafwetboek, hoger mag zijn dan het honderdvoud van de maximumgeldboete.

De EERSTE, DE VIERDE, de VIJFDE en de ZESDE:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden , nl.

C2. Te Wingene en bij samenhang elders in het Rijk,

Als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, met inbreuk op artikel 181, eerste lid van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, in strijd de artikelen 4 tot 8 en 9bis van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, **de gegevens vereist krachtens het voormelde koninklijk besluit van 6 november 2002**, aan de instelling die belast was met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen, **niet elektronisch te hebben meegedeeld, in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties**

aanvatte, met betrekking tot volgende 12 werknemers:

1. W. K. (kokkin) - tijdens de periode vanaf een nader bepaalbare datum in december 2011 tot en met 10 juli 2012)
2. B. B. (kokkin) - op of omstreeks 23 augustus 2011
3. B. J. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
4. G. M. (tijdens een onbekend datum in 2005 - 1 april 2012)
5. K. P. (tijdens de maand maart 2012)
6. K. R. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
7. L. J. (tijdens de periode 19 februari 2011 - 1 april 2012)
8. M. M. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
9. E. S. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
10. V. A. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
11. V. Z. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
12. K. Z. K. (op 3 april 2012)

Misdrijf voor 1 juli 2011 strafbaar met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 500 tot 2 500 EUR (art . 12bis § 1 van het koninklijk besluit van 5 november 2002; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er werknemers in overtreding met de vermelde reglementering tewerkgesteld waren;

misdrijf vanaf 1 juli 2011 strafbaar overeenkomstig artikel 181, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4 zoals voorzien door artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6000 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er werknemers in overtreding met de vermelde reglementering tewerkgesteld waren zonder dat deze geldboete, zoals voorzien door artikel 103 van het Sociaal Strafwetboek, hoger mag zijn dan het honderdvoud van de maximumgeldboete.

DE EERSTE, DE DERDE en DE VIERDE:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

C. Te Wingene en bil samenhang elders in het Rijk,

Als werkgever zijn aangestelde of lasthebber, met inbreuk op artikel 181, eerste lid van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek, in strijd de artikelen 4 tot 8 en 9bis van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, de gegevens vereist krachtens het voormelde koninklijk besluit van 5 november 2002, aan de instelling die belast was met de inning van de sociale

zekerheidsbijdragen , niet elektronisch te hebben meegedeeld, in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte, met betrekking tot volgende werknemers:

1. S. M. (op 2 augustus 2011)
2. K. M. (op 26 augustus 2015)

strafbaar overeenkomstig artikel 181, eerste lid van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4 zoals voorzien door artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek, zijnde een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een strafrechtelijke geldboete van 600 tot 6000 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er werknemers in overtreding met de vermelde reglementering tewerkgesteld waren zonder dat deze geldboete, zoals voorzien door artikel 103 van het Sociaal Strafwetboek, hoger mag zijn dan het honderdvoud van de maximumgeldboete.

DE EERSTE, DE TWEEDE, DE VIERDE:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

D1. met inbreuk op de artikelen 433 decies en 433 undecies lid 10, rechtstreeks of via een tussenpersoon misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand of zijn precaire sociale toestand door, met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, een roerend goed, een deel ervan, een onroerend goed, een kamer of een andere in artikel 479 van het Strafwetboek bedoelde ruimte, te hebben verkocht, te hebben verhuurd of ter beschikking gesteld in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, zodanig dat de betrokken personen hiernavermeld, in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken; met de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt;

1. A. M. (Poolse nationaliteit)
2. L. P. (Poolse nationaliteit)

misdrijf strafbaar gesteld een gevangenisstraf van 1 jaar tot 5 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 EUR en een geldboete van 1.000 tot 100.000 EUR; het misdrijf strafbaar zoveel geldboeten als het aantal slachtoffers in toepassing van artikel 433 undecies, laatste lid.

DE EERSTE, DE VIERDE en DE VIJFDE:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

D2. met inbreuk op de artikelen 433 decies en 433 undecies lid 1°, rechtstreeks of via een tussenpersoon misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand of zijn precaire sociale toestand door, met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, een roerend goed, een deel ervan, een onroerend goed, een kamer of een andere in artikel 479 van het Strafwetboek bedoelde ruimte, te hebben verkocht, te hebben verhuurd of ter beschikking gesteld in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, zodanig dat de betrokken personen hiernavermeld, in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken; met de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt;

1. W. R. (Poolse nationaliteit)
2. L. Y. (Poolse nationaliteit)
3. K. R. (Poolse nationaliteit)

misdrijf strafbaar gesteld een gevangenisstraf van 1 jaar tot 5 jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 EUR en een geldboete van 1.000 tot 100.000 EUR; het misdrijf strafbaar zoveel geldboeten als het aantal slachtoffers in toepassing van artikel 433 undecies, laatste lid.

DE EERSTE, DE TWEEDE en DE VIERDE:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

Te Wingene of elders in het Rijk,

E1. als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber, met inbreuk op artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, in strijd met artikel 9 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, het loon van de werknemer niet te hebben uitbetaald of het niet te hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar is, met betrekking tot 167 werknemers:

Mecaniciens of bedienden:

1. A. M.,(mecanicien) - op een niet nader bepaalbaar tijdstip in maart 2012 tot 1 april 2012;
2. L. P. (mecanicien) - tijdens periode 2 januari 2012- 1 april 2012
3. S. R. (mecanicien) - tijdens de periode 2 april 2012 - 25 april 2012 en op 26 april 2012
4. A. B. (bediende) - tijdens de periode 2 juli 2007- 15 april 2012);
5. P. P. (mecanicien) - tijdens de periode 2 januari 2012 - 25 april 2012 en op 26 april 2012)
6. M. K. (mecanicien/chauffeur - tijdens de periode 15 juni 2004 -5 augustus 2012 en op 6 augustus 2012)
(...)

(en 161 anderen – tijdens de periode van ten vroegste 1 november 2001 en ten laatste 31 augustus 2014)

Misdrijf strafbaar vóór 1 juli 2011 met een gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van 26 tot 500 frank of met een van die straffen alleen;

Misdrijf vanaf 1 juli 2011 strafbaar met een sanctie van niveau 2, zijnde een geldboete van 50 tot 500 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek). De geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers (artikelen 162, tweede lid en 103 Sociaal Strafwetboek).

DE EERSTE, DE VIERDE en DE VIJFDE:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, nl.

Te Wingene of elders in het Rijk.

E2 . als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber , met inbreuk op artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, in strijd met artikel 9 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, het loon van de werknemer niet te hebben uitbetaald of het niet te hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar is, met betrekking tot 9 werknemers:

1. B. J. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
2. G. M. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met - 31 maart 2012)
3. K. P. (tijdens de maand maart 2012)
4. K. R. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
5. L. J. (tijdens de periode 1 maart 2012 tot en met 31 maart 2012)
6. M. M. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
7. S. E. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
8. V. A. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)
9. V. Z. (tijdens de periode 1 juli 2011 tot en met 31 maart 2012)

Misdrijf strafbaar vóór 1 juli 2011 met een gevangenisstraf van acht dagen tot een maand en met geldboete van 26 tot 500 frank of met een van die straffen alleen;

misdrijf vanaf 1 juli 2011 strafbaar met een sanctie van niveau 2, zijnde een geldboete van 50 tot 500 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek). De geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers (artikelen 162, tweede lid en 103 Sociaal Strafwetboek).

DE EERSTE, DE TWEEDE, DE VIERDE en DE VIJFDE:

Mede gedagvaard:

in haar hoedanigheid van als daders, zoals voorzien door artikel 66 Sw., hetzij de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, hetzij door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of zinnebeeld aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het plegen van het feit rechtstreeks te hebben uitgelokt.

Mede gedagvaard, om lastens hen de verbeurdverklaring uit te spreken, waarbij deze vordering gestoeld is op de volgende bepalingen van het Strafwetboek:

- artikelen 42,3° en 43bis, lid 1 en 2 (verbeurdverklaring per equivalent);

• Ten aanzien van de tweede, de vierde en de eerste: 4.284.933,74 euro vermogensvoordeel in totaal ten aanzien van chauffeurs (niet betaling van de minimumlonen) (KAFT 6, Map 1, pg. 131 rubriek G.1.5 + KAFT 6, map 2, bijlage 11 + stukken na verwijzing) of:

o in hoofde van de eerste: 1.428.311,24 Euro

o in hoofde van de tweede: : 1.428.311,24 Euro

o in hoofde van de vierde: :1.428.311,24 Euro

• Ten aanzien van de tweede, de vierde en de eerste: **47.278,06 euro** vermogensvoordeel in totaal ten aanzien van mecaniciens (niet betaling van de minimumlonen) (KAFT 6, Map 1, pg. 134 rubriek G.2 + KAFT 6, map 2, bijlage 14) of:

o in hoofde van de eerste: 15.759,35 Euro

o in hoofde van de tweede: 15.759,35 Euro

o in hoofde van de vierde: 15.759,35 Euro

• Ten aanzien van de vijfde, de vierde en de eerste: 93.952,34 Euro vermogensvoordeel in totaal ten aanzien van de paletherstellers (niet betaling van de minimumlonen) (KAFT 6, map 3, rubriek E.3 + map 3, bijlage 23)

o in hoofde van de eerste: 31.317,44 Euro

o in hoofde van de tweede: 31.317,44 Euro

o in hoofde van de vierde: : 31.317,44 Euro

Deze verbeurdverklaring ten aanzien van de vierde (NV S.) en de vijfde ((NV T.) kan worden uitgevoerd door de ontvanger van domeinen en/ of penale geldboeten op het ganse vermogen van deze beklagde en onder meer op de hiernavolgende zaken die tijdens het strafonderzoek conform artikel 35ter van het Wetboek van strafvordering in beslag zijn genomen, namelijk:

Identificatie van het onroerend goed, op basis van het afgeleverde uittreksel uit de kadastrale legger:

- aard:

- (...): huis (...) (Nv S.) (...)
- (...): magazijn (...)_(nv S.)
- (...): bouwland (...) (nv S.)
- (...): garage werkplaats (...) (NV T.)

(...), (...) (magazijn) en (...) (bouwland)

- (...): werkplaats (...) (NV S.)
(...)
Vgl. tit . : (...) en (...)

- (...): textielabriek (...) (NV S.)
(...): bouwland (...) (NV S.)
(...) (...) en (...)
Vgl tit : (...)
Vlg meting in tit : (...)
(...)
(...)
(...)

- (...): werkplaats (...) (NV S.)

- (...): meubelfabriek (...) (Nv S.)
(...)
Vgl. Titel (...)
(...)

- (...): magazijn (...) (Nv S.)

- (...): nijv/grond (...) (Nv S.)
(...)
(...)

- (...): bergplaats (...) (NV T.) (...)

De Arbeidsauditeur vordert derhalve de verbeurdverklaring van bovenvermelde bedragen, ten

titel van de niet betaalde Belgische minimumlonen, na te hebben vastgesteld dat de niet betaalde lonen (=vermogensvoordeel)/vervangingszaak/opbrengst van het belegd vermogensvoordeel onvindbaar is in het vermogen van de vierde beklaagden, zodat een rechtstreeks beslag in toepassing van artikel 42,3° derhalve niet mogelijk was.

De niet betaalde minimumlonen vormen een vermogensvoordeel in hoofde van vierde gedaagde.

DE TWEDE:

In geval van vrijspraak op strafrechtelijk vlak, als werkgever burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de strafrechtelijke geldboeten en de kosten waartoe de aangestelden of lasthebbers veroordeeld worden voor de inbreuken C1 (1-168) en E1 (1-167) (artikel 104 van het Sociaal Strafwetboek; artikelen 1382, 1383 en 1384 B.W. en artikel 50bis SWB),

DE DERDE:

In geval van vrijspraak op strafrechtelijk vlak, als werkgever burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de strafrechtelijke geldboeten en de kosten waartoe de aangestelden of lasthebbers veroordeeld worden voor de inbreuken 03(1-2) (artikel 104 van het Sociaal Strafwetboek; artikelen 1382, 1383 en 1384 B.W. en artikel 50bis SWB),

DE VIJFDE:

In geval van vrijspraak op strafrechtelijk vlak, als werkgever burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de strafrechtelijke geldboeten en de kosten waartoe de aangestelden of lasthebbers veroordeeld worden voor de inbreuken 02 (1-12) en E 2 (1-9) (artikel 104 van het Sociaal Strafwetboek; artikelen 1382, '1383 en 1384 B.W. en artikel 50bis SWB),

PROCEDURE

Gezien de beschikking van de raadkamer van deze Rechtbank d.d. 22 maart 2017.

Gelet op de dagvaarding die aan beklaagden betekend werd.

Kennis werd genomen van de stukken van het dossier.

Het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen werden gehoord in hun samenvattingen en de vorderingen.

Eerste beklagde heeft zijn middelen van verweer uiteengezet, daartoe bijgestaan door zijn raadsman. Tweede, derde, vierde, vijfde en zesde beklagde, vertegenwoordigd door hun raadsman, hebben hun middelen van verweer uiteengezet.

De behandeling van de zaak en de debatten hadden plaats in openbare terechtzitting.

I. STRAFRECHTELIJK

1.1 Enkele feiten en retroacten

1.1.1 Op 1 april 2012 werd de politiezone Tielt opgeroepen naar aanleiding van een uitslaande brand in een loods, gelegen aan de (...) te (...).

Het bleek dat deze loods niet louter als werkplaats fungeerde, doch dat er in deze loods tevens een slaapruijnte was voorzien, zulks voor zestien personen.

De arbeiders die er verbleven waren werkzaam voor de bedrijven van eerste beklagde C. K. en zij bleken er te overnachten.

Op het ogenblik van de brand verbleven er acht werknemers op de benedenverdieping van de loods (chauffeurs , mecaniciens en paletherstellers) alsook een bezoeker, allen van Poolse nationaliteit.

Er vielen ingevolge de brand twee dodelijke slachtoffers te betreuren. Twee werknemers bleken zwaargewond en twee andere raakten lichtgewond.

Er werd een gerechtelijk onderzoek gevorderd in het kader waarvan o.m. een branddeskundige werd aangesteld.

De eigenlijke, precieze oorzaak van de brand kon uiteindelijk niet worden achterhaald. Een aantal opties bleven mogelijk, gaande van een defect aan de elektrische installatie, een brandende sigaret dan wel een slecht opgesteld verwarmingstoestel.

Volgens de branddeskundige bemoeilijkten de in de loods aanwezige sandwichpanelen wel hoe dan ook het blussen van de brand.

De brandende isolerende kern van deze panelen was door de beide metalen panelen immers tegen het bluswater afgeschermd. Deze brandende isolatie produceerde een zeer vuile en verstikkende rook en de personen die niet tijdig de loods hadden kunnen verlaten, waren aldus bevangen geraakt door de rook.

Het onderzoek bracht aan het licht dat een gewezen opberghok voor vrachtwagenzeilen, resp. een kaasmakerij als slaapplaats voor zestien personen was ingericht.

Het overige deel van de loods werd gebruikt als een stalplaats voor een viertal voertuigen en als stapelruimte. Er was voor deze zestien personen slechts één sanitair blok voorzien met één douche één toilet, één lavabo en twee wasmachines.

De eigenaar van de loods huidige vierde beklagde de NV S. had nooit een controle laten uitvoeren door de brandweer en bij de overheid was de loods ook enkel gekend als een werkplaats, niet als een plaats waar mensen woonden.

Er werden aanvullende vorderingen genomen met betrekking tot de misdrijven mensenhandel (economische uitbuiting) en huisjesmelkerij

Verder was het onduidelijk of de Poolse onderdanen wel op een correcte wijze in België waren tewerkgesteld, zodat tevens een onderzoek werd ingesteld naar de tewerkstelling tussen enerzijds de ondernemingen de NV KR., de NV O. en de Poolse onderneming K. S. Z. en anderzijds de samenwerking tussen de NV T. en de Poolse onderneming K. genaamd.

1.1.2 Volgens de arbeidsinspectie werd de Poolse firma K. S. Z. in werkelijkheid enkel opgericht om activiteiten in en vanuit België te ontplooiën en tegelijkertijd frauduleus aan de toepassing van de Belgische wetgeving te ontkomen.

De tewerkstelling van Poolse chauffeurs voor rekening van deze firma gebeurde volgens de arbeidsinspectie enkel met de bedoeling om aan meer gunstige loon- en arbeidsvoorwaarden te kunnen werken en niet onderworpen te zijn aan het sociaalzekerheidsrecht in België, met de bijdrageplicht van dien.

Eerste beklagde C. K. bezat 100% van de aandelen van de Poolse firma K. S. Z. en volgens de arbeidsinspectie had hij het dagelijks beheer in handen en leidde hij de exploitatie en de operaties van de NV KR. en van K. S. Z., zulks vanuit de zetel te (...).

Zowel de hoofdbesturen als de hoofdvestigingen van de NV KR. als die van de Poolse firma K. S. Z. zouden zich in België bevinden, aldus nog de conclusie van de arbeidsinspectie.

De arbeidsinspectie voerde ook een onderzoek naar de activiteiten van de Poolse firma K. S. Z. bij de Belgische gebruiker huidige vijfde beklagde de NV T., waarvan de gedelegeerd bestuurder huidige vierde beklagde de NV S. was.

Steeds volgens het - door de verdediging met klem betwiste - standpunt van de arbeidsinspectie trof men in wezen aldus een bewust opgezette carrousel van detacheringen aan, onder het mom dat er sprake zou zijn van een gelijktijdige tewerkstelling in België en in Polen.

Dezelfde werknemers bleken door opeenvolgende Poolse ondernemingen in België te zijn tewerkgesteld (WG P. S. Z., E. S. Z. en K. S. Z.) en steeds gebeurde de tewerkstelling de facto in (...), met ook steeds dezelfde 'baas' nl. huidige zesde beklagde W. D..

De Poolse werknemers wisten zelfs niet meer voor welke Poolse firma zij nu eigenlijk werkzaam waren, aldus de arbeidsinspectie. Bij naamsverandering werden de overeenkomsten in België ondertekend en de betrokkenen werkten ook nooit daadwerkelijk in Polen, doch enkel en alleen in België.

Volgens het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur gaf eerste beklagde C. K., samen met de genaamde S. Ro. (bestuurder van de vierde beklagde de NV S., die thans niet terecht staat), rechtstreeks opdracht en aan de werknemers van de beweerde onderaannemer. De arbeidsduur en werkinstructies werden opgelegd door de vijfde beklagde de NV T., en dit zonder tussenkomst van de werkgever de Poolse firma K. S. Z.; geen enkele Poolse werknemer verklaarde instructies te hebben gekregen van de verantwoordelijken van de Poolse firma K. S. Z..

De beweerde Poolse onderaannemer fungeerde - steeds volgens de arbeidsinspectie en volgens het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur - in werkelijkheid dus fouter als een doorgeefluik van goedkoop personeel om (enkel) in en vanuit België te werk gesteld te worden, dat derhalve onder rechtstreeks gezag kwam te staan van de Belgische klant.

1.1.3 Op 7 februari 2017 richtte de Belgische Rijksdienst voor Sociale Zekerheid gelet op deze bevindingen een verzoek tot intrekking van de A1-certificaten aan de bevoegde Poolse sociale zekerheidsinstellingen (de zgn. 'ZUS').

Op 1 februari 2018 ontving men een antwoord van de bevoegde Poolse overheid ZUS, gedateerd 31 januari 2018.

Onder 'conclusies' luidt het vanuit het Pools vertaalde antwoord als volgt:

'[...] De uitgevoerde controle had onder andere als doel te onderzoeken of de zetel of de plaats van uitvoering van de activiteiten van de vennootschap zich in werkelijkheid op het de grondgebied van Polen bevindt en of tussen de tewerkgestelde werknemers en de vennootschap een direct verband bestaat.

In het bijzonder is onderzocht, geleid door criteria die zich bevinden in punt 7 deel II van de Praktische gids, of de activiteiten van de vennootschap niet gebaseerd zijn op de regel van postbus bedrijf.

Gelet op het uitgebreid materiaal die verkregen was tijdens de controle en rekening houdend met de plaats, in welke:

Zich de geregistreerde zetel van het bedrijf bevindt;

*Beslissingen over het sleutelbeheer worden genomen;
De centrale administratie functies uitgevoerd zijn;*

De politiek van het bedrijf bepaald is;

De woonplaatsen van het management personeel;

De hoofdzakelijke financiële functie s gelokaliseerd zijn, in deze bank diensten;

Hoofdzakelijke financiële transacties uitgevoerd zijn;

Plaats van de centrale administratie van het bedrijf;

Het bureau, die zaken bepaalt die verband hebben met het functioneren van het bedrijf;

De plaats die verantwoordelijk is voor het beheer en het leiden van de documentatie;

De plaats waar de rekrutering van de werknemers gebeurt;

De arbeidswet die van toepassing is voor de werknemers.

De afdeling heeft vastgesteld dat de werkelijke zetel van de vennootschap, begrijpend volgens artikel 14.5a van het decreet nr. 987/2009, waar de basisbeslissingen betreffende het bedrijf genomen worden en waar de centrale administratie functies genomen worden, zich bevindt in (...) in Polen.

In de beoordeling van de Sociaal Verzekering Maatschappij (ZUS) is het feit dat het bedrijf K. S. Z. grotendeels vervoer voor de bedrijven K. NV en O. NV uitvoert, wil niet zeggen dat de werkgevers van de Poolse chauffeurs Belgische bedrijven zijn.

De vennootschap is verantwoordelijk voor de rekrutering van de werknemers en dat gebeurt in Polen. Partij van de besloten overeenkomsten is de vennootschap, naar waar de afspraken op een vergoeding worden gericht. Het recht om overeenkomsten te ontbinden, heeft alleen het bestuur van de vennootschap.

Het karakter van het uitgevoerde werk door de werknemers is altijd bepaald door de vennootschap, zowel op gebied van de werkresultaten als de activiteit en dewelke door de werknemers moeten uitgevoerd worden.

Een werkgever in de zin van de Poolse arbeidswetgeving, ook voor de Europese regels over de coördinatie van systemen van sociale zekerheid, is de organisatorische eenheid, zelfs als ze geen rechtspersoonlijkheid is en ook natuurlijk persoon, als ze werknemers tewerkstelt. Omdat K. S. Z. een zelfstandig Pools rechtssubject is, is deze zelfstandig verantwoordelijk voor de beslissingen die ze zelf genomen heeft. Bovendien is het bestuur voor de verplichtingen van de vennootschap verantwoordelijk, niet de aandeelhouders In geval van inbreuk op het Poolse recht, zou, voor de Poolse justitie, de vennootschap K. S. Z. zich moeten verantwoorden en niet de andere vennootschappen, van dewelke mijnheer C. K. een aandeelhouder is. Het is belangrijk om dat nu te vermelden dot verscheidene (nota vertaler: meer dan tien) werknemers een aanklacht ingediend hebben naar de Poolse rechtbank om een achterblijvend deel van de

vergoeding te betalen. De aanklachten zijn gericht tegen de vennootschap, wat bovendien bevestigt dat K. S. Z. de werkgever is.

De praktische gids in punt 7 deel II bepaalt dat, na rekening te hebben gehouden met de vermelde elementen, de instituties de mogelijkheid nog niet kunnen uitsluiten dat de aangewezen zetel alleen een fictieve activiteiten plaats is, die beperkt is tot alleen een uithangbord en het adres; er moet vastgesteld worden dat deze persoon valt onder wetgeving van de lidstaat, waar het subject zich bevindt, met welke de persoon blijft in het dichtste verband als we spreken over het uitgevoerde werk. De doelen die voorzien zijn in de decreten, wordt dit subject erkend als de zetel of de plaats van uitvoering van de activiteiten, waar de persoon tewerkgesteld is.

Tijdens de uitvoering van deze vaststellingen moet je onthouden dat deze vestiging werkelijk deze persoon moet tewerkstellen en een directe verbinding moet hebben met hem volgens deel I punt 4 van de praktische gids, dus:

Verantwoordelijkheid voor de rekrutering;

Het moet duidelijk zijn dat voor de volledige detachingsperiode de overeenkomst geldig was en nog steeds van kracht is voor de betrokken partijen die deze opgemaakt hebben en dat is het resultaat van onderhandelingen, welke tot de rekrutering hebben geleid;

Het recht om werkovereenkomsten te ontbinden heeft alleen het bedrijf die detacheert;

Het bedrijf die detacheert moet het recht behouden om het karakter van het uitgevoerde werk door de gedetacheerde werknemer te bepalen niet in termen van details betreffende het soort van werk of de manier van dit werk uit te voeren, maar meer algemene categorieën betreffende het werkresultaat van dit werk of van de basisdienst, welke uitgevoerd moet worden;

De verplichting om de werknemer uit te betalen ligt bij het bedrijf, welke de werkovereenkomst heeft afgesloten. Dit principe schendt geen mogelijke overeenkomsten tussen de werkgever in het detachingsland en het bedrijf in het land van tewerkstelling in kwestie van de manier van werkelijke uitbetalingen voor de werknemer;

Het bedrijf dat de werknemer detacheert behoudt het recht om disciplinaire maatregelen tegen de werknemer te treffen.

Volgens onze beoordeling tonen de hier boven vermelde regels aan dat de werkelijke werkgever K. S. Z. is en dat wij niet te maken hebben met een fictief bedrijf.

Rekening houdend met de vaststellingen betreffende de vennootschap, en ook de

werknemers, hebben wij vast gesteld dat de voorwaarden voldaan zijn voor de uitgave van de E101 verklaringen en de A1 documenten voor de werknemers van K. S. Z. op basis van artikel 14 wet lit 1a van het decreet 1408/71 en artikel 13.1 van het decreet nr. 833/2004 en de verklaringen zelf, hun geldigheid behouden.

Hoogachtend

Hoofd van de afdeling voor de migranten'

1.1.4 De arbeidsinspectie kwam - duidelijk een andere mening toegedaan zijnde dan de Poolse ZUS - tot het besluit dat een bedrag van 5.325.513,623 euro ten onrechte niet werd aangegeven als loon en een bedrag van 606.036,04 euro ten onrechte niet als ARAB-vergoeding. Bij deze berekening waren de in Polen betaalde lonen evenwel nog niet in mindering gebracht.

Op 6 maart 2018 verzocht de arbeidsauditeur de arbeidsinspectie dan ook een herberekening op te maken, waarbij de Poolse lonen van de in aanmerking genomen chauffeurs wel in mindering werden gebracht, zonder evenwel hierbij de dagvergoeding de zgn. 'diety' in mindering te brengen, cf. ook infra.

In het onderzoeksverslag d.d. 6 april 2018 werd op deze opdracht als volgt gerepliceerd:

'[...] Ik maakte van de betrokken werknemers een berekening van het totale bruto loon (per maand) ontvangen in de periode 01/2010 - 03/2012. Dit gebeurde aan de hand van de volgende documenten:

- De tijdens de uitvoering van het rechtshulpverzoek d.d. 26 april 2012 op de zetel van het bedrijf K. S. Z. in Polen (...), door de bevoegde magistraat in beslag genomen stukken, cf. PV (...). Waaronder de loonlijsten Ll. P. van K. S. Z..*
- De tijdens een verhoor d.d. 9/09/2013 van de bestuurder C. K. ontvangen Poolse loondocumenten, bezorgd aan F. B..*

Hieruit volgt: de totaal berekende bruto lonen in euro ontvangen in de periode 01/2010 - 03/2012: 1.646.615,92 euro (kolom 'OPADATKO WANE/TAXED GROSS').

Vermogensvoordeel:

*5.325.513,62 euro bruto loon te ontvangen - reeds ontvangen 1.646.615,92 euro bruto loon: **3.678.897,70 euro plus 606.036,04 euro ARAB vergoeding. In totaal 4.284.933,74 euro.***

Ik verwijs naar de bijlagen voor de detailberekening.' [onderlijning toegevoegd]

1.1.5 Onderhavige zaak werd, gelet op de in aanloop naar de pleitzitting d.d. 22 mei 2020 in

briefwisseling over en weer gevoerde (heftige) betwisting tussen de verdediging en het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur, slechts partieel gepleit op deze zitting van deze rechtbank en kamer en de gevoerde debatten gaven aanleiding tot een tussenvonnis uitvoerbaar bij voorraad van diezelfde datum en hierbij oordeelde deze rechtbank en kamer, uitvoerig gemotiveerd, uiteindelijk als volgt:

' [...]

Zegt voor recht dat de zaak op heden niet in staat van wijzen is.

*Zegt voor recht dat het onderzoeksverslag van de ZUS d.d. 20 april 2020 een nieuwe **ter zake dienend stuk** uitmaakt in de zin van artikel 152§2 van het Wetboek van Strafvordering.*

*Nodigt het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur uit het onderzoeksverslag van de ZUS d.d. 20 april 2020 aan de strafinformatie te willen voegen, vergezeld van alle dienende stavingstukken waaronder de vraag tot intrekking van de A-documenten d.d. 10 september 2019 en de afgenomen verhoren, dit alles naar behoren in het Nederlands vertaald, zulks uiterlijk tegen **DINSDAG 30 JUNI 2020**.*

*Bepaalt dat de verdediging een **GEZAMENLIJKE** nieuwe conclusietermijn bekommt, die verstrijkt op **MAANDAG 31 AUGUSTUS 2020**.*

*Bepaalt dat het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur **EN** de burgerlijke partijen gezamenlijk een nieuwe conclusietermijn bekommen, die verstrijkt op **WOENSDAG 30 SEPTEMBER 2020**.*

*Bepaalt dat aan de verdediging het laatste woord toekomt, bij repliektermijn die verstrijkt op **WOENSDAG 21 OKTOBER 2020**.*

*Bepaalt de nieuwe rechtsdag voor pleidooien ten gronde op **VRIJDAG 23 OKTOBER 2020**.*

1.1.6 Bij schrijven d.d. 29 juni 2020 liet het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur weten dat volgende stukken intussen in het strafdossier waren ondergebracht: het onderzoeksverslag van de ZUS met vertaling door de RSZ, het verzoek tot intrekking van de A1-documenten met beëdigde vertaling en de bijlagen bij dit verzoek tot intrekking.

Het blijkt dat de verhoren die klaarblijkelijk zouden zijn afgenomen door de ZUS na september 2019 niet werden gevoegd, gelet op de gemotiveerde, duidelijke weigering van de ZUS om deze stukken over te maken aan de RSZ (zie de stukken na dagvaarding).

*

*

*

1.2 Beoordeling

VOORAF

1. Nopens de redelijke termijn

Eerste, tweede en vierde beklaagde beriepen zich in besluiten en ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 op een beweerde schending van de redelijke termijn, standpunt waarmee het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur het (nadrukkelijk) oneens is. Artikel 6.1 van het EVRM stelt dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem/haar ingestelde strafvordering éénieder recht heeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn en een gelijkaardige bepaling is terug te vinden in artikel 14.3 van het IVBPR.

Deze zgn. redelijke termijn begint op het ogenblik waarop iemand het voorwerp uitmaakt van een vervolging. Dit is het geval zodra de betrokkene beschuldigd is en op de hoogte gebracht is van deze beschuldiging. Onder het begrip beschuldiging is volgens het Europees Hof in beginsel te verstaan de officiële kennisgeving, uitgaande van de bevoegde overheid, van het verwijt dat de betrokkene een strafrechtelijke inbreuk heeft begaan. De inbeschuldigingstelling kan evenwel ook blijken uit andere maatregelen dan de officiële kennisgeving, voor zover deze maatregelen een verdenking impliceren en een belangrijke weerslag hebben op de toestand van de verdachte.

Het eindpunt van de in aanmerking te nemen periode ligt op het tijdstip waarop door de rechter aan deze onzekerheid omtrent de rechtspositie van de verdachte een einde is gemaakt. Het ligt dus niet op het moment waarop de behandeling ter zitting een aanvang neemt, maar is het tijdstip waarop de veroordeling, de vrijspraak of het ontslag van rechtsvervolging in het strafgeding wordt uitgesproken, dit dus bij de beslissing ten gronde.

Of deze redelijke termijn al dan niet is overschreden moet niet in abstracto worden beoordeeld, maar wel in het licht van de concrete omstandigheden van elke zaak. Om uit te maken of de redelijke termijn al dan niet is overschreden gelden onder meer als criteria de complexiteit van de zaak, de houding van de beklaagde en de houding van de gerechtelijke overheid.

Artikel 21ter V.T.Sv. bepaalt dat, indien de duur van de strafvervolging de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager is dan de wettelijke minimumstraf.

Volgens eerste, tweede en vierde beklaagde zouden (minstens) volgende perioden als niet te verantwoorden perioden van stilstand moeten worden beschouwd:

1. De periode tussen de mededeling door de onderzoeksrechter in september 2014 en de

opmaak van de eindvordering in oktober 2015.

2. De periode tussen deze eindvordering in oktober 2015 en de eerste vaststelling voor de Raadkamer in maart 2016.

3. De periode tussen het arrest van de kamer van Inbeschuldigingstelling in oktober 2017 en de inleiding van de zaak ten gronde in september 2018.

Meer in het algemeen hekelt de verdediging de 'inertie van het openbaar ministerie', die ertoe zou hebben geleid dat de zaak pas (ruim) acht jaar na de feiten zou worden gepleit.

Naar het oordeel van de rechtbank kan thans, alles wel beschouwd, niet naar recht verantwoord worden besloten tot een overschrijding van de redelijke termijn.

De rechtbank verwijst vooreerst naar de motivering van het arrest van de kamer van Inbeschuldigingstelling d.d. 24 oktober 2017, waarbij de rechtbank zich aansluit en die hier integraal voor hernomen is te aanzien.

Men kan ook niet om de vaststelling heen dat het voorliggend dossier complex is en een belangrijke internationale component kent.

Aan het tijdsverloop is verder ook de eigen proceshouding van de verdediging niet vreemd, die uitvoerig gebruik maakte van de haar toegekende rechten na de eerste oproeping voor de Raadkamer op 2 maart 2016.

Eerste beklaagde legde op 25 februari 2016 ook een verzoekschrift neer strekkende tot aanvullend onderzoek en op de eerstvolgende zitting d.d. 12 oktober 2016 werden conclusietermijnen bepaald.

Op 18 januari 2017 werd de zaak voor de Raadkamer behandeld en bij beschikking d.d. 22 maart 2017 werd de zaak verwezen naar deze correctionele rechtbank.

De verdediging tekende hiertegen evenwel hoger beroep aan en ook voor de kamer van Inbeschuldigingstelling werden besluiten gewisseld, wat resulteerde in het hoger aangehaalde arrest van de kamer van Inbeschuldigingstelling d.d. 24 oktober 2017, waarin dus reeds nadrukkelijk standpunt werd ingenomen nopens de toen reeds ingeroepen beweerde schending van de redelijke termijn.

Intussen werd ook de procedure strekkende tot de intrekking van de A1-documenten gevoerd en dit resulteerde in een antwoord van de Poolse sociale zekerheidsautoriteiten in januari 2018. Dit antwoord werd vertaald en op 6 maart 2018 gaf het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur nog - overigens in het voordeel van de verdediging - opdracht tot herberekening van het vermogensvoordeel, rekening houdend met de lonen die in Polen werden betaald. Dit resulteerde in een herleiding door de arbeidsinspectie van het

vermogensvoordeel tot 4.284.933,74 euro -cf. supra.

De dagvaarding ten gronde werd - zo blijkt - vervolgens op 25 juni 2018 overgemaakt aan de gerechtsdeurwaarder, doch kort voor de inleidingszitting besloot eerste beklaagde tot het niet in staat van wijzen zijn van de zaak, standpunt dat hij (pas) op 14 september 2018 overmaakte aan het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur.

Het is verder terecht dat het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur aan de zaak stelt dat op de inleidingszitting d.d. 19 september 2018 met klem door de verdediging werd aangedrongen op uitgebreide en aparte conclusietermijnen, in wezen omdat er sprake zou zijn geweest van tegenstrijdige belangen tussen de onderscheiden partijen.

Nochtans dringt zich in dit verband aan de rechtbank de vaststelling op dat het verweer in belangrijke mate unisono is gebleken te liggen, zonder dat partijen dus in wezen elkaars standpunt aanvallen, of elkaar de schuld proberen in de schoenen te schuiven. Veeleer en enkel is het verweer quasi volledig gelijklopend gericht in één en dezelfde richting, namelijk één die (enkel) haaks staat op het standpunt van het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur. Hoe dan ook kreeg de verdediging aldus geruim de tijd om haar verweer in extenso aan het papier toe te vertrouwen, zoals nadrukkelijk gevraagd onafhankelijk van elkaar en met recht op wederwoord, wat haar toestond de rechten van verdediging maximaal te vrijwaren.

Het komt de rechtbank dan ook voor dat het tijdsverloop sedert de feiten in belangrijke mate teruggaat naar de proceshouding van de verdediging, die haar rechten in elke fase van het geding verkoos uit te putten. Men is daartoe - uiteraard - volkomen gerechtigd, doch het is met zekerheid een brug te ver hieruit alsdan tegelijk argumenten te putten nopens de geringe geboekte vooruitgang. Er werd aanvullend onderzoek gevraagd en zowel voor de Raadkamer, voor de kamer van Inbeschuldigingstelling als ten gronde werd (zeer) uitvoerig geconcludeerd over en weer.

Het tijdsverloop sedert de feiten is naar het oordeel van de rechtbank dan ook verantwoord in acht genomen de complexiteit van de zaak en de houding van de verdediging en die van het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur.

Dit alles gezegd zijnde, deze vaststelling neemt niet weg dat de rechtbank bij de bepaling van de strafmaat hierna rekening houdt met de sinds de aanvang van het onderzoek verlopen tijdspanne, welke de maatschappelijk noodzaak aan het opleggen van alsook de aard van een passende sanctie steeds behoort te beïnvloeden, cf. infra.

2. Nopens de verklaringen van de werknemers

De verdediging liet in besluiten en ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 verder gelden dat een aantal van de verhoren van de werknemers nietig zou zijn, omdat de identiteit van de interveniërende tolk in gerechtszaken niet gekend zou zijn, minstens niet zou blijken of het wel telkens een beëdigde tolk was die optrad.

Het komt de rechtbank voor dat deze kwestie afdoende is uitgeklaard in de 'synthesebesluiten' voor het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur, zie ter zake p. 13 - 18, sub het randnummer III.2.

Het correcte wettelijke kader van de problematiek wordt hier geschetst, de identiteit van de interveniërende tolken blijkt wel degelijk gekend, de elf tolken blijven effectief te zijn beëdigd (zie de stukken 12-14 voor het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur), één en ander doorstond de toets van de kamer van Inbeschuldigingstelling en het gesprek tussen de verbalisant en de chauffeur bij de wegcontrole op 26 augustus 2015 kan naar oordeel van de rechtbank niet als een verhoor worden beschouwd. De wegpolie verzamelde inlichtingen en voerde hierbij een kort gesprek met de geïntercepteerde chauffeur, wat perfect kan. Van een schending van het artikel 47 van het Wetboek van Strafvordering of van artikel 65 van het Sociaal Strafwetboek, dan wel van de artikelen 31 of 32 van de Taalwet in Gerechtszaken is dan ook geen sprake.

Het standpunt van het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur ter zake wordt op dit vlak dan ook door de rechtbank bijgetreden. In deze omstandigheden is er naar het oordeel van de rechtbank geen reden om de door de verdediging (in dit verband, cf. infra) aangereikte prejudiciële vraag te stellen en kan er – tenminste voor wat deze tweede exceptie betreft - worden overgegaan tot beoordeling ten gronde.

3. Nopens het vermoeden van onschuld en het voordeel van de twijfel

De verdediging werpt ook op dat het vermoeden van onschuld zou zijn geschonden en daarmee het beginsel dat een beklaagde in strafzaken steeds het voordeel van de twijfel dient te genieten.

De feiten en omstandigheden, vervat in de bewijsmiddelen die in het kader van de bewijsvoering door het openbaar ministerie en/of de burgerlijke partij worden naar voor gebracht, dienen de rechter te overtuigen en een beklaagde kan in beginsel inderdaad niet regelmatig worden veroordeeld dan wanneer het bewijs wordt geleverd dat hij/ zij de dader is van het misdrijf of de mededader van een strafbaar feit.

Het staat steeds aan de rechter te onderzoeken of alle constitutieve bestanddelen van het aangeklaagde misdrijf wel verenigd zijn en de regel dat elke persoon als onschuldig wordt beschouwd zolang zijn schuld niet bewezen is, vormt de grondslag van onze bewijslastregeling.

Dit betekent dat dus op een beklaagde geen bewijslast rust met betrekking tot zijn/haar onschuld. De regel volgens dewelke twijfel in het voordeel van een beklaagde geldt, is een corrolarium van dit vermoeden van onschuld en de bewijslast rust ten allen tijde op de openbare aanklager (en/ of de burgerlijke partij).

Deze vnl. door tweede beklaagde in herinnering gebrachte principes zijn correct, doch naar het

oordeel van de rechtbank werd hiertegen ook niet gezondigd, noch lopende het onderzoek. noch lopende de procedures voor de onderzoeksgerechten en/of het vonnisgerecht. Het voorliggende onderzoek werd grondig gevoerd, volgens de spreekwoordelijke regels van de kunst en met respect voor het vermoeden van onschuld en het zal hoe dan ook de rechtbank zijn die finaal een oordeel uitspreekt over de bewijswaarde van wat voorligt, volledig rekening houdend met het (zeer uitvoerig) bijgebrachte verweer. De bewijsgaring is in principe vrij en een rechter kan zijn overtuiging dus putten uit alle regelmatig verkregen en regelmatig overlegde gegevens van de zaak, waarvan hij op onaantastbare wijze de bewijswaarde apprecieert op voorwaarde dat ze het voorwerp hebben uitgemaakt van een contradictoir debat, wat in deze duidelijk werd gerespecteerd, zulks uitvoerig en bij herhaling.

4. Nopens de *exceptio obscuri libelli*

Vnl. vijfde beklaagde wierp in besluiten en ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 op dat het op grond van de dagvaarding en/of op basis van het strafdossier niet mogelijk zou zijn uit te maken voor welke tenlasteleggingen zij zich precies dient te verantwoorden.

Het is in beginsel inderdaad zo dat de artikelen 6.3 EVRM en 14.3a IVBPR een precieze informatie vereisen wat een toepassing is van het algemeen rechtsbeginsel van verdediging. Het misdrijf – of zoals in casu de misdrijven – moet/moeten worden aangewezen maar het is niet strikt vereist dat al de constituerende bestanddelen van het misdrijf uitdrukkelijk worden vermeld. Het vereist volstaat dat een beklaagde met voldoende zekerheid weet wat hem ten laste wordt gelegd en dat hij/zij zijn verdediging kan voordragen. Of hieraan voldaan is, beoordeelt het vonnisgerecht op onaantastbare wijze.

Ten onrechte stelt vnl. vijfde beklaagde dat de in de dagvaarding ten laste gelegde feiten onvoldoende nauwkeurig zouden zijn omschreven. Er wordt immers nauwkeurig aangeduid welke inbreuken vijfde beklaagde worden ten laste gelegd, zodat vijfde beklaagde (net zoals alle andere beklaagden overigens) met stellige zekerheid heel precies wist waarop hij zich diende te verdedigen en zijn rechten van verdediging zijn op generlei wijze geschonden, zo dient geoordeeld. Het misdrijf huisjesmelkerij hangt - evidentair - nauw samen met de economische uitbuiting en hierbij wordt gewezen op de plaats en de periode, nl. te Wingene en bij samenhang elders in het Rijk op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2010 t/m 1 april 2012.

Van enige schending van de rechten van verdediging is naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen sprake en niets staat een beoordeling ten gronde dan ook (verder nog) in de weg.

5. Wering conclusies uit de debatten

Conclusies die niet voor het verstrijken van de vastgestelde termijnen zijn neergelegd en meegedeeld aan het openbaar ministerie en aan alle andere betrokken partijen worden overeenkomstig artikel 152§1,3° Sv. in beginsel ambtshalve uit de debatten geweerd, en - hoewel de laattijdige mededeling door de burgerlijke partij het Federaal Centrum voor de Analyse van de Migratiestromen, de Bescherming van de Grondrechten en de Strijd tegen de

Mensenhandel naar het oordeel van de rechtbank nochtans geen louter dilatoir doel had of de rechten van andere partijen of het verloop van de rechtspleging schond - veronderstelt het aanvaarden van deze laattijdige communicatie aan partijen het akkoord van deze partijen (zie §2 van voormeld artikel 152 Sv.).

Ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 bleek dat in het bijzonder eerste beklaagde aandrang op de wering van deze besluiten, die - zo werd niet betwist door de burgerlijke partij het Federaal Centrum voor de Analyse van de Migratiestromen, de Bescherming van de Grondrechten en de Strijd tegen de Menschenhandel - pas daags voor de zitting werden gecommuniceerd, zodat zich de wering ervan inderdaad opdringt.

*
* *

Beklaagden betwistten ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 ook ten gronde uitvoerig en met klem de hen respectievelijk ten laste gelegde feiten, zodat telkens moet worden nagegaan of de gegevens van de strafinformatie, getoetst aan de behandeling van de zaak ter terecht zitting, wel volstaan om met de rechtens vereiste zekerheid te oordelen dat beklaagden deze hen respectievelijk ten laste gelegde feiten wel effectief hebben gepleegd en er schuldig aan zijn, dan wel of er ter zake (minstens) sprake is van gereede twijfel, in welk geval zich de vrijspraak opdringt.

*
* *

1.2.1 De gemeenrechtelijke misdrijven

1.2 .1.1 Tenlasteleggingen A1 t/m A3 – onopzettelijke doodslag/resp. onopzettelijke slagen en verwondingen

Sub tenlastelegging A1 worden eerste beklaagde C. K., tweede beklaagde de NV KR. en vierde beklaagde de NV S. vervolgd voor het onopzettelijk veroorzaken van de dood van de Poolse werknemers A. M. en L. P..

Sub tenlasteleggingen A2 en A3 worden eerste beklaagde C. K., tweede beklaagde de NV KR. en vierde beklaagde de NV S. vervolgd voor het onopzettelijk toebrengen van slagen of verwondingen aan de Poolse werknemers R. M., K. R., W. R. en L. Y..

De wettelijke bestanddelen van de misdrijven onopzettelijke doding en slagen en verwondingen bestaan erin door een gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg iemand slagen of verwondingen toe te brengen, waarbij tussen beide elementen een oorzakelijk verband bestaat. Het gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg kan bestaan in het in gebreke blijven de regels van

voorzichtigheid of voorzorg te treffen, of in een onthouding en de beoordeling geschiedt door toetsing aan de gedragingen van de goede huisvader, dit is de normale voorzichtige en ijverige man die in dezelfde uitwendige omstandigheden wordt geplaatst.

De strafinformatie laat er geen twijfel over bestaan dat eerste beklagde met medeweten van tweede beklagde mecaniciens te slapen legde in een loods die totaal ongeschikt was voor bewoning. De locatie deed dienst als kaasmakerij en als stockeerplaats van vrachtwagenzeilen, terwijl de werknemers er sliepen tussen de sandwichpanelen. Er werden zestien bedden geplaatst in een voor bewoning niet geschikte loods met de bedoeling er paletherstellers en chauffeurs te laten slapen en zulks maakt wel degelijk een grove onachtzaamheid uit, zowel in hoofde van eerste, tweede maar ook van vierde en vijfde beklagden. De loods was allerm minst brandveilig en zulks was genoegzaam bekend, de sandwichpanelen produceerden een zeer vuile en verstikkende rook en er waren gans eenvoudig geen nooduitgangen voorzien. Ook blusmiddelen waren niet voorhanden en er waren geen instructies gekend ingeval van brand.

Eerste beklagde was van meet af zinnens in het pand personeel te huisvesten en vijfde beklagde had zich er contractueel toe verbonden huisvesting te bieden aan de paletherstellers.

Het is gelet op de feitenconstellatie zoals die naar voor komt uit het geheel van de strafinformatie geheel ten onrechte dat vijfde beklagde voorhoudt niet wetens en willens te hebben gehandeld en deze vaststelling impliceert dat de natuurlijke geïdentificeerde persoon wel degelijk samen met de verantwoordelijke rechtspersoon kan worden veroordeeld.

Vierde beklagde was dan weer eigenaar van het pand en was onachtzaam door toe te laten dat er zestien bedden werden geplaatst voor bewoning in een loods bestemd als werkplaats. Vierde beklagde is daarenboven gedelegeerd bestuurder van tweede, derde en vijfde beklagde, wat haar corporatieve verantwoordelijkheid nog onderstreept.

Deze duidelijk nalatige houding in hoofde van eerste, tweede en vierde beklagde leidde tot de onvrijwillige doodslag van de mecaniciens A. M. en L. P. en de onvrijwillige slagen en verwondingen t.n.v. de chauffeur R. M.. In hoofde van eerste, tweede en vijfde beklagde maakte diezelfde nalatige houding de aanleiding uit tot de onvrijwillige slagen en verwondingen t.n.v. de paletherstellers K. R., W. R. en L. Y., zodat de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A1, A2 en A3 naar het oordeel van de rechtbank ten genoegen van recht bewezen voorkomen, cf. ook infra randnummer 1. 2. 1..2

1.2.1.2 Tenlasteleggingen B- mensenhandel/economische uitbuiting

Sub tenlastelegging B worden eerste beklagde C. K., tweede beklagde de NV KR., derde beklagde de NV O., vierde beklagde de NV S., vijfde beklagde de NV T. en zesde beklagde W. D. vervolgd voor mensenhandel (in de zin van economische uitbuiting) van de Poolse onderdanen A. M., L. P., W. R., L. Y. en K. R. , met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden.

Onder mensenhandel wordt volgens artikel 433quinquies §1 Sw. verstaan de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over hem met als doel de uitbuiting van prostitutie of ander vormen van seksuele uitbuiting, 2° de uitbuiting van bedelarij, 3° het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, 4° het wegnemen van organen in strijd met de wet van 13 juni 1986 betreffende het wegnemen en transplanteren van organen of van menselijk lichaamsmateriaal in strijd met de wet van 19 december 2008 inzake het verkrijgen en het gebruik van menselijk lichaamsmateriaal met het oog op de geneeskundige toepassing op de mens of het wetenschappelijk onderzoek of 5° of deze persoon tegen zijn wil een misdaad of een wanbedrijf te doen plegen.

Het basismisdrijf wordt volgens artikel 433quinquies Sw. §§ 2 en 4 bestraft met gevangenisstraf van één jaar tot vijf jaar en met geldboete van 500,00 euro tot 50.000,00 euro, waarbij de boete zoveel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn.

Als verzwarende omstandigheden worden volgens artikel 433septies Sw. onder meer in aanmerking genomen: 1° het misdrijf werd gepleegd t.o.v. een minderjarige, 2° het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert t.g.v. zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken, 3° het misdrijf werd gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, 4° het misdrijf werd gepleegd met opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar brengen van het leven van het slachtoffer, 5° het misdrijf veroorzaakte een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid, hetzij het volledig verlies van een orgaan of het gebruik ervan, hetzij een zware verminking, 6° van de betrokken activiteit werd een gewoonte gemaakt of 7° de betrokken activiteit betreft een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet.

In het basismisdrijf mensenhandel is geweld, dwang en/of onvrijheid niet als constitutief bestanddeel voorzien. Bovendien blijkt uit artikel 433quinquies, §1, 2° Sw. dat de toestemming van de in het eerste lid bedoelde persoon met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting in deze van geen belang is. Het direct of indirect gebruik van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang is slechts een verzwarende omstandigheid voorzien in artikel 433septies, 3° Sw.

Bij ontstentenis van een wettelijke definitie of van uitleg in de voorbereidende werkzaamheden, dient de term 'werving' in zijn normale betekenis te worden begrepen. Die houdt niet in dat de aangeworven persoon daartoe moet worden aangezocht. De loutere vaststelling dat beklaagde(n) en/of bedrijf/bedrijven namens hem/hen de betrokken werknemers in dienst heeft/hebben genomen opdat ze hem/hen en/of hun bedrijf/bedrijven namens hem/hen de betrokken werknemers in dienst heeft/hebben genomen opdat ze he/hen

en/of hun bedrijf/bedrijven hun arbeidskracht zouden ter beschikking zouden stellen, volstaat om te besluiten dat er sprake is van werving (vergelijk Cass. 8 oktober 2014, *R.W.* 2015*16, afl. 27, 1071).

Wat precies onder 'omstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid' moet worden begrepen wordt door de wetgever niet aangegeven. Zulks heeft betrekking op de essentie van de menselijke natuur. De kwaliteit van het behoren tot de mensheid moet worden gespecificeerd en presenteert zich als de symbolische verzameling van alle gezamenlijke elementen van de mens. Het aantasten van de menselijke waardigheid is dus het 'verlagen' van de menselijke kwaliteit van een persoon of een groep mensen en komt meer bepaald neer op het 'neerhalen' van wat de menselijke natuur karakteriseert, namelijk het lichamenlijk en geestelijk vermogen. Onder lichamenlijk vermogen dient te worden begrepen het zich vrij bewegen, het in zijn noden kunnen voorzien, zich verzorgen en andere, m.a.w. de fysieke capaciteit om op vrije en gelijke wijze in zijn essentiële noden te voorzien. Onder geestelijk vermogen dient te worden begrepen het gelijke intellectueel en sociaal mobiliseerbaar vermogen binnen een maatschappij.

Bepaalde arbeidsomstandigheden die als gevolg kunnen hebben dat de betrokken werknemers niet langer in staat zijn om op vrije en gelijke wijze in hun essentiële noden te voorzien kunnen in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Verschillende elementen kunnen in aanmerking worden genomen om arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid vast te stellen. Wat het loon betreft, kan een loon dat kennelijk niet in verhouding staat tot het zeer grote aantal verrichte arbeidsuren, eventueel zonder rustdag, of het (moeten) verstrekken van niet-betaalde diensten worden omschreven als arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Wanneer het loon lager ligt dan het gemiddeld maandelijks minimum inkomen en zoals bedoeld in (een in de Nationale Arbeidsraad gesloten) CAO voor de feitenrechter een aanwijzing uitmaken voor economische uitbuiting. Er kan ook sprake zijn van arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid wanneer een of meer werknemers werken in een arbeidsklimaat dat kennelijk niet in overeenstemming is met de normen opgelegd inzake welzijn op het werk.

De arbeidsomstandigheden waarmee buitenlandse werknemers in hun thuisland genoeg zouden moeten hebben nemen zijn uiteraard niet de norm om al of niet te kunnen spreken van een tewerkstelling in strijd met de menselijke waardigheid. Het zijn wel degelijk de Belgische vigerende tewerkstellingsvoorwaarden die ter zake de benchmark uitmaken, waaraan de situatie van de buitenlandse werknemers moet worden getoetst.

Naar het oordeel van de rechtbank was er hoegenaamd geenszins sprake van een volwaardige gezinswoning. A. M., L. P., W. R., L. Y. en K. R. werden ondergebracht in een loods, waarin bedden waren gezet alwaar kon worden overnacht zonder enige verwarming, degelijke elektriciteitsvoorziening en/ of andere (behoorlijke) woonfaciliteiten. De huisvesting was veeleer totaal ondermaats en grovelijk onveilig. Men sliep in een ruimte die voorheen dienst deed als berghok van zeilen, resp. een kaasmakerij. De werknemers werden te slapen gelegd tussen sandwichpanelen, in het midden van de loods was een koelcel voorzien en er was niet

de minste aandacht voor de brandveiligheid. Ook het sanitair liet ten zeerste te wensen over en daarmee ook de hygiëne.

De loods was sedert 1991 niet bewoond en bij de gemeente ook enkel gekend als werkplaats. Dat er (onvergunnd) huisvesting plaatsvond voor het gezin H. tot 1991 (i.e. 21 jaar voor de brand) klopt slechts voor de bovenverdieping en is in wezen volledig irrelevant.

De betrokken werknemers bevonden zich ook in een verblijfsrechtelijk en sociaal preciaire situatie en de administratieve overheden werden in dit verband ook op een dwaalspoor gebracht. Eén en ander faciliteerde de uitbuiting daar het de kwetsbare positie van de werknemers (verder) scherp stelde.

De werknemers hadden hoge nood aan een onderkomen en hadden de facto geen andere keus dan zich de aangeboden huisvesting (dan maar) te laten welgevallen.

Er dienden ook veel te lange werkdagen te worden gepresteerd. Zo werkten de paletherstellers meer dan 65 uur per week a rato van 6 dagen op 7, zonder doorbetaald verlof of onkostenvergoeding en staande tegenover een ondermaatse verloning. Mutatis mutandis gold hetzelfde voor de mecaniciens. Ter zake kan worden verwezen onderzoeksverslag vt1nde arbeidsinspectie, zie kaft VI, p. 48-119, p. G5· 81 en p. 133.

Het is duidelijk dat S. de loods aankocht specifiek om ter beschikking te stellen van de firma's T. en K. P. en er werd onduidelijkheid gecreëerd naar de gemeente toe nopens het verblijf aldaar van de Poolse onderdanen door tweede, derde en vijfde beklagde. Het volstaat ter zake te verwijzen naar de gevoerde emailcorrespondentie, zie kaft VII, subkaft G, stukken 517-518 en kaft 1, subkaft 8, stuk 9 van de strafinformatie.

Het was dan ook eigenlijk pas n.a.v. de fatale brand dat werd ontdekt dat er in de loods (op dat moment) acht Poolse mensen te slapen werden gelegd, met ruimte voorzien voor zestien personen (er stonden als voorzeggd zestien bedden, nl. negen op de benedenverdieping en zeven op de bovenverdieping.) Hierbij raakten twee personen zwaargewond, twee lichtgewond en twee waren vermist. De twee mecaniciens -zo zou blijken- lieten hierbij het leven, zij sliepen in een kamer met drie bedden zonder rechtstreekse uitgang (sic: cf. het verslag van de branddeskundige, kaft 1).

De woning in de (...) had vier slaapkamers en is duidelijk te onderscheiden van de plaats waar de brand zich voordeed, nl. in de 'gecompartimenteerde' loods aan de (...). In het licht van de aangevoerde betwistingen dient duidelijk vooropgesteld dat er beneden in de loods nooit voorheen sprake was van bewoning, enkel tot 21 jaar voor de brand was er sprake van (dan nog) onvergunde bewoning door het gezin H., cf. supra. De loods was dus allerminst ingericht als 'gezinswoning', wel in tegendeel. De voorzieningen waren er ondermaats. Zo was er op zestien bedden slechts één sanitair blok voorzien met één douche, één toilet, één lavabo en twee wasmachines en werd de rest van de loods gebruikt als stalplaats voor een viertal voertuigen en als stapelruimte, cf. het verslag van de branddeskundige (kaft 1).

Op het vlak van brandveiligheid waren er gans eenvoudig géén voorzieningen getroffen, de brandweer wist ook niet beter dan dat het om een werkplaats ging, dit terwijl de eigenaar nochtans zeer goed wist dat er werknemers permanent verblijf hielden in het pand.

Het blijkt ook dat de sandwichpanelen het blussen van de brand zwaar bemoeilijkten en uit de verhalen van de personen die er de nacht van de brand sliepen valt op te maken dat men er sliep waar er toevallig een bed vrij was, dat de poort van de loods nooit dicht was, dat er geen brandblusapparaten voorzien waren (sic), dat de elektriciteit in de loods vaak overbelast was en amateuristisch was aangelegd (sic), dat er op de kamers werd gerookt en dat de kamer waar de overlijdens te betreuren waren geeneens een rechtstreekse uitgang had, wat gelet op de rookontwikkeling onmiskenbaar levensgevaar met zich bracht, cf. ook supra randnummer 1.2.1.1.

Tweede en derde beklagde waren transportondernemingen die een beroep deden op de mecaniciens en eerste beklagde stond in voor het dagelijks beheer. Vierde beklagde was gedelegeerd bestuurder van tweede, derde en vijfde beklagde. Zij zijn naar het oordeel van de rechtbank dan ook gezamenlijk verantwoordelijk voor de economische uitbuiting van de Poolse werknemers die in mensonwaardige omstandigheden werden tewerk gesteld en gehuisvest in de loods. Vijfde beklagde specialiseerde zich als onderneming in de verkoop van nieuwe en gebruikte paletten en is aldus duidelijk mee verantwoordelijk voor de paletherstellers/slachtoffers die in de tot slaapruijme omgevormde loods te slapen werden gelegd. Zesde beklagde werd naar het oordeel van de rechtbank terecht gedagvaard als mededader aan dit misdrijf . Hij hield voor op te treden als werkgever van de paletherstellers en onderhield de dubbelzinnige communicatie met de Stad Wingene, terwijl hij in werkelijkheid doorgeefluik was voor de Poolse onderdanen aldus onmiskenbaar zijn medewerking verlenend aan de omstandigheden waarin zij werden gehuisvest en tewerkgesteld.

*
* *

De incriminatieperiode voor tenlastelegging B dateert van voor 2 augustus 2013, moment waarop de multiplicatorregel (boete zoveel keer toepassen als er slachtoffers zijn) in voege trad, zodat zich- in beginsel - geen vermenigvuldiging van de op te leggen geldboete opdringt, d. evenwel infra nopens de straftoemeting en de eenheid van opzet (artikel 65,1° Sw.).

*
* *

1.2.1.3 Tenlasteleggingen D1 en D2 - huisjesmelkerij

Sub tenlastelegging D1 worden eerste beklagde C. K., tweede beklagde de NV K. en vierde beklagde de NV S. vervolgd voor huisjesmelkerij met de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt, zulks ten nadele van A. M. en L. P..

Sub tenlastelegging D2 worden eerste beklagde C. K., vierde beklagde de NV S. en vijfde beklagde de NV T. vervolgd voor huisjesmelkerij met de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt, zulks ten nadele van W. R., L. Y. en K. R..

Maakt zich schuldig aan het misdrijf huisjesmelkerij hij die rechtstreeks of via een tussenpersoon misbruik maakt van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid door, met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, een roerend goed, een deel ervan, een onroerend goed, een kamer of een ander in artikel 479 Sw. bedoelde ruimte, te verkopen, te verhuren of ter beschikking te stellen in omstandigheden die in strijd zijn met de wettelijke waardigheid.

Vierde beklagde kocht de beide panden aan onmiskenbaar met als doel er vreemde onderdanen in te huisvesten in het licht van hun tewerkstelling hier te lande. Het komt genoegzaam naar eis van recht bewezen voor dat de nevenvennootschappen tweede en vijfde beklagde misbruik maakten van de precaire verblijfsrechtelijke situatie van deze Poolse werknemers om hen in mensonwaardige omstandigheden te huisvesten en ter zake kan worden verwezen naar het proces-verbaal BG.55.FI.6571/2012. Het was contractueel uitgemaakt en voorzien dat vijfde beklagde de Poolse paletherstellers zou huisvesten en de mecaniciens was 'kamer II' in de loods toebedeeld als verblijfplaats. De strafinformatie reveleert ook dat het ter beschikking stellen van huisvesting gepaard ging met een reductie in loon, cf. o.m. het verhoor van V. D. L. d.d. 1 augustus 2012 (terug te vinden in kaft I van de strafinformatie).

Het komt naar het oordeel van de rechtbank genoegzaam naar eis van recht bewezen voor dat er sprake was van een precaire verblijfsrechtelijke situatie in hoofde van de Poolse werknemers, dat er misbruik werd gemaakt van hun kwetsbare situatie (cf. ook supra) en dat hen de loods als woonst werd aangeboden in mensonwaardige omstandigheden, zulks met het bijzonder opzet hiermee een abnormaal profijt te realiseren.

Hierbij werd opgemerkt dat het pand in de staat waarin het werd ter beschikking gesteld niet op rechtsgeldige wijze kon worden verhuurd of ter beschikking geteld voor bewoning zodat elke opbrengst hieruit, ook wanneer die bestaat in een kostenbesparing, gans eenvoudig als abnormaal profijt dient te worden beschouwd.

1.2.2 De sociaalrechtelijke misdrijven

1.2.2.1 Algemene principes inzake grensoverschrijdende tewerkstelling van personeel

1.2.2.1.1 een arbeidsovereenkomst wordt op arbeidsrechtelijk vlak in beginsel beheerst door het recht dat de partijen zelf hebben gekozen, evenwel zonder dat die keuze ertoe mag

leiden dat de werknemer de bescherming verliest, welke hij geniet op grond van bepalingen waarvan niet bij overeenkomst kan worden afgeweken op grond van het recht dat bij gebreke aan rechtskeuze toepasselijk zou zijn (zie artikel 8.1 van de Verordening 593/2008 van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst ('Rome I')).

Het recht dat bij gebreke aan rechtskeuze toepasselijk is, is het recht van het land waar of van waaruit de werknemer ter uitvoering van de overeenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht, zelfs indien hij tijdelijk in een ander land werkt (zie artikel 6.2 van het EVO-Verdrag en artikel 8.2 van de Verordening 593/2008). Het komt aan de bevoegde (nationale) rechter toe te bepalen of er sprake is van een gewoontelijke tewerkstelling in een welbepaald land, dan wel of er sprake is van een tijdelijke tewerkstelling in een ander land dan het werkland.

Artikel 8 van de 'Rome I'-Verordening (Verordening 593/2008) bepaalt: '[...] 2. Voor zover het op een individuele arbeidsovereenkomst toepasselijke recht niet door de partijen is gekozen, wordt de overeenkomst beheerst door het recht van het land waar of, bij gebreke daarvan, van waaruit de werknemer ter uitvoering van de overeenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht Het land waar de arbeid gewoonlijk wordt verricht wordt niet geacht te zijn gewijzigd wanneer de werknemer zijn arbeid tijdelijk in een ander land verricht 3. In dien het toepasselijke recht niet overeenkomstig lid 2 kan worden vastgesteld, wordt de overeenkomst beheerst door het recht van het land waar zich de vestiging bevindt die de werknemer in dienst heeft genomen. 4. Indien uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de overeenkomst een kennelijk nauwere band heeft met een ander van het in lid 2 of lid 3 bedoelde land, is het recht van dat andere land van toepassing.'

Bij het bepalen van het toepasselijke recht dient - ook nu nog (d. infra) - gewezen te worden op het arrest K. (HvJ C-29/10), waarin criteria werden aangereikt om de gewoontelijke tewerkstelling te bepalen in de zin van artikel 6.2 van het EVO-verdrag (thans artikel 8.2. Rome I-verordening). Dit criterium dient ruim te worden uitgelegd en moet aldus worden opgevat dat het verwijst naar de plaats waar of van waaruit de werknemer daadwerkelijk zijn beroepswerkzaamheden verricht, en bij gebreke van een centrum van de activiteiten, naar de plaats waar hij het grootste gedeelte van zijn werkzaamheden verricht. Niet enkel de plaats waar activiteiten worden verricht is van belang, doch ook de plaats van waaruit de werknemer hoofdzakelijk zijn verplichtingen vervult jegens zijn werkgever.

Specifiek voor de transportsector reikte het hof van Justitie volgende criteria aan, waarmee de verwijzende de rechter rekening moet houden (zie de overwegingen 49 en 50 van het arrest): '[...] 49. hij moet met name vaststellen in welk stoot zich de plaats bevindt van waaruit de werknemer zijn transportopdrachten verricht, instructies voor zijn opdrachten ontvangt en zijn werk organiseert, alsmede de plaats waar zich de arbeidsinstrumenten bevinden. Hij moet tevens nagaan in welke plaatsen het vervoer hoofdzakelijk wordt verricht, in welke plaatsen goederen worden gelost en naar welke plaats de werknemer na zijn opdrachten terugkeert. 50. In die omstandigheden dient op de vraag te worden geantwoord dat artikel 6, lid 2 sub a van het verdrag van Rome van 1980 aldus moet worden uitgelegd dat in het geval waarin de werknemer zijn werkzaamheden in meer dan één verdragsluitende staat verricht, het land waar

de werknemer ter uitvoering van de overeenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht in die zin van deze bepaling, dat is waar of van waaruit de werknemer, rekening houdend met alle elementen die deze werkzaamheid kenmerken, het belangrijk te deel van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult.[...]'

Uit de zaak K. volgt dat het werklandbeginsel uit artikel 8, lid 2 van de Rome I-verordening een ruime invulling moet genieten. In het verlengde van een ruime uitleg van het werklandbeginsel, komt aan de vestigingsplaats van indienstname slechts een secundaire belang toe (artikel 8, lid 3 Rome I).

Het toepasselijke arbeidsrecht in het wegtransport dient zoveel mogelijk vastgesteld te worden aan de hand van het gewoontelijke werklandbeginsel uit artikel 8 lid 2 Rome I-verordening. In het recent arrest N. (C-168/16 en C-169/16) d.d. 14 september 2017 heeft het hof van Justitie bevestigd dat de thuisbasis een belangrijke aanwijzing is om de plaats waar de werknemer gewoonlijk werkt te bepalen. Deze aanwijzing is zelfs het belangrijkste aanknopingspunt voor het toepasselijk arbeidsrecht in de transportsector. Met de 'plaats waar de werknemer gewoonlijk werkt', wordt bedoeld *'op de plaats waar of van waaruit de werknemer feitelijk het belangrijkste deel van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervulde'*. Het hof verduidelijkte: *'[...] De nationale rechter moet in het bijzonder vaststel/en in welke staat zich de plaats bevindt van waaruit de werknemer zijn transportopdrachten verricht, naar welke plaats de werknemer na zijn opdrachten terugkeert, instructies voor zijn opdrachten ontvangt en zijn werk organiseert, alsmede op welke plaats zich de arbeidsinstrumenten bevinden. [...]*' De nationale rechter neemt deze aanwijzingen in aanmerking, om die plaats in het concrete geval te bepalen.

Het hof van Justitie wilde hiermee ontwijkingsstrategieën vermijden: *'[] Door die methode kan niet alleen de realiteit van de rechtsverhoudingen beter worden weergegeven, doordat rekening moet worden gehouden met alle factoren die kenmerkend zijn voor de werkzaamheden van de werknemer (zie naar analogie arrest K., C-29/ 10 , punt 48), maar kan ook worden vermeden dat een begrip als 'plaats waar of van waaruit de werknemer gewoonlijk werkt' wordt geïnstrumentaliseerd of gaat bijdragen tot het ontstaan van ontwijkingsstrategieën.[...]*'

Recent schreef V. O. F. in haar doctoraal proefschrift het volgende over deze regel(s): *'[...] Gelet op de huidige maatschappelijke context is het te begrijpen dat ervoor is gekozen de 'van-waaruit'-regel, of: het standplaatscriterium, aan te haken bij de aanknopingsfactor van het gewoontelijke werkland, en niet bijvoorbeeld aan de aanknopingsfactor van de vestiging van indienstname.'* [...] *'De standplaats is een belangrijk criterium voor de sector. De gecreëerde aanknopingsfactor is werkbaar voor in de sector veel voorkomende situaties. De hoog mobiele aard van de werkzaamheden brengt immers mee dat chauffeurs in de regel geen vast werkplaats hebben terwijl meestal wel een vaste plaats valt aan te wijzen waar de werkzaamheden worden aangevat en beëindigd. Vaak is op die werkplaats sprake van enige organisatie van het werk door de werknemer (en vaak ook door de werkgever) en worden daar werkinstructies ontvangen . V. wijst in dit verband op de door haar gehouden interviews in de wegtransportsector blijkt dat chauffeurs 'nagenoeg altijd op dezelfde plaats (...) activiteiten*

zullen aanvatten en beëindigen." (V. O., F., Sociale concurrentie en conflictenrecht in het Europees wegtransport, Universiteit Antwerpen, 2018, p. 277).

1..2. 1.2 Op het gebied van de sociale zekerheid moet een detachering aan specifieke voorwaarden voldoen. Artikel 13, eerste lid van de verordening 883/2004 betreffende de coördinatie van de sociale zekerheidsstelsels voorziet een regeling ingeval van het verrichten van werkzaamheden in twee of meer lidstaten: *'Op degene die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten, is van toepassing: a) de wetgeving van de lidstaat waar hij woont, indien hij op dit grondgebied een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht of indien hij werkzaam is bij verschillende ondernemingen of werkgevers die hun zetel of domicilie hebben op het grondgebied van verschillende lidstaten, of b) de wetgeving van de lidstaat waar de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij voornamelijk werkzaam is zich bevindt, indien hij geen substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht in de lidstaat waar hij woont'*

Het is derhalve noodzakelijk dat de werkgever een substantieel deel van zijn werkzaamheden verricht in de lidstaat waar hij woont, vooraleer de socialezekerheidswetgeving van zijn woonstaat toepassing kan vinden.

In het arrest P. d.d. 9 november 2000 (C-404/98) maakte het hof van Justitie duidelijk dat zuiver interne beheerswerkzaamheden onvoldoende zijn om beschouwd te worden als substantiële activiteit, zodat geen beroep kan worden gedaan op de bepalingen inzake detachering of inzake een tewerkstelling in twee of meer lidstaten, indien er louter administratieve werkzaamheden worden verricht in de woonstaat. Ingeval er geen substantiële activiteiten zijn van de werknemer in de woonstaat, is de wetgeving van de lidstaat toepasselijk die de werknemer in dienst heeft.

Artikel 8 van de verordening 987/2009 bepaalt voor de toepassing van artikel 13 criteria nopens wat 'een substantieel gedeelte' van de werkzaamheden uitmaakt, nl. a) in geval van een werkzaamheid in loondienst, de arbeidstijd en/of de bezoldiging, en b) in geval van een werkzaamheid anders dan in loondienst, de omzet, de arbeidstijd, het aantal verleende diensten en/of het inkomen. In het kader van een algemene beoordeling geldt een aandeel van minder dan 25 % voor de bovengenoemde criteria als indicatie dat een substantieel gedeelte van de werkzaamheden niet in de betrokken lidstaat wordt verricht. Ingeval van een (internationale) tewerkstelling in de vervoerssector, zijn de arbeidstijd, de vaste arbeidspatronen en de vervoerstrajecten van de werknemer de meest passende criteria om te bepalen of de betrokken werknemer al dan niet substantiële werkzaamheden in zijn woonstaat verricht. Ook het laden en het lossen kan hierbij een nuttige maatstaf zijn.

Wanneer de beoordeling van de feitelijke situatie verschilt van de beoordeling op basis van de arbeidsovereenkomst, moet het bevoegde orgaan zich baseren op de bevindingen inzake de werkelijke situatie van de persoon en niet op de arbeidsovereenkomst. De realiteit op de werkvloer primeert derhalve op de geattesteerde werkelijkheid. Hierbij dient rekening

gehouden te worden met de werkelijke aard van de werkzaamheden in kwestie. Indien uit de feitelijke werksituatie geen regelmatig patroon van werkzaamheden in twee of meer lidstaten blijkt, kan men zich niet beroepen op deze regeling.

Onder 'zetel' of 'domicilie' wordt verstaan de zetel of domicilie waar de voornaamste beslissingen betreffende de onderneming worden genomen en waar de centrale bestuurstaken ervan worden uitgeoefend (artikel 5bis van de verordening 987/2009). Terecht verwijst het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur in dit verband naar het arrest P. d.d. 28 juni 2007 (C-73/06) waarin het hof van Justitie de criteria voor het bepalen van de plaats van de zetel van de bedrijfsuitoefening omschreef: *'[...] Bij het bepalen van de plaats van de zetel van d bedrijfsuitoefening n een" vennootschap dient rekening te worden gehouden met tal van factoren, waarvan de belangrijkste zijn de statutaire zetel, de plaats van het centrale bestuur, de plaats waar de bestuurders vergaderen en de plaats - meestal dezelfde - waar het algemene beleid van de vennootschap wordt bepaald. Ook andere elementen, zoals de woonplaats van de hoofdbestuurders, de plaats waar de algemene vergaderingen worden gehouden, waar de administratie en de boekhouding zich bevinden en waar de financiële en vooral de bankzaken hoofdzakelijk worden geregeld, kunnen in aanmerking worden genomen. [...]'* Dit arrest, het weze opgemerkt, had betrekking op een transportonderneming, wat de relevantie ervan nog onderstreept.

In het licht van het bovenstaande is duidelijk dat er geen sprake mag zijn van een 'brievenbusfirma', activiteiten van betekenis zijn immers een vereiste, cf. het arrest F. d.d. 10 februari 2000 (C-202/97): *'[...] Tot die criteria behoren onder meer de plaats waar de onderneming is gevestigd en waar zij haar hoofdkantoor heeft, het aantal administratieve personeelsleden dat in de lidstaat van vestiging respectievelijk de andere lidstaat werkzaam is, de plaats waar de gedetacheerde werknemers worden aangeworven en de plaats waar het merendeel van de contracten met de klanten wordt gesloten, het recht dat op de arbeidscontracten van de onderneming met haar werknemers enerzijds, en de contracten met haar klanten anderzijds van toepassing is, alsmede de omzet die gedurende een voldoende representatieve periode in elk van de betrokken lidstaten is behaald. Deze lijst is niet uitputtend, aangezien de keuze van de criteria aan elk specifiek geval moet worden aangepast. [...]'*

Specifiek voor wegvervoerondernemingen gelden daarenboven specifieke vereisten, cf. de verordening nr. 1071/2009 van 21 oktober 2009, die voorziet in voorwaarden inzake de vestigingseis, waarbij de onderneming werkelijk en op duurzame wijze in de lidstaat moet gevestigd zijn, cf. artikel 5: de onderneming moet daadwerkelijk en permanent haar activiteiten met betrekking tot de onder b) vermelde voertuigen verrichten met de nodige administratieve uitrusting en adequate technische voorzieningen en faciliteiten in een in die lidstaat gelegen exploitatievestiging.

In toepassing van artikel 14, 1. b) van de verordening 1408/ 71, is op de werknemer bij het internationale vervoer die op het grondgebied van twee of meer Lidstaten werkzaam is en tot het rijdend personeel behoort in dienst van een onderneming welke voor rekening van anderen of voor eigen rekening personen of goederen over de weg vervoert en op het grondgebied van

een Lidstaat haar zetel heeft, de wetgeving van laatstbedoelde Staat van toepassing. Wordt er gewerkt voor een filiaal of vaste vertegenwoordiging op het grondgebied van een Lidstaat, dan zal de wetgeving van die Lidstaat toepasselijk zijn, tenzij de werknemer in hoofdzaak werkzaam is op het grondgebied van de Lidstaat waar hij woont.

1.2.2.1.3 In geval van bedrog kunnen belanghebbenden hoe dan ook geen beroep doen op het gemeenschapsrecht. Het is immers met zekerheid te nimmer de bedoeling van Europa geweest de voordelen van het Unierecht toe te kennen aan frauderende ondernemingen.

Zelfs in geval m.a.w. de correcte detacheringsdocumenten (A1 of E101-documenten) zouden kunnen worden voorgelegd, kan men zich er in geval van bedrog niet op beroepen en deze toets dient te kunnen worden gemaakt door de nationale rechter. Dit was steeds het standpunt van deze rechtbank en kamer en ter zake kan intussen worden verwezen naar de door het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur nopens het principe *fraus omnia corrumpit* geciteerde rechtspraak en rechtsleer, die deze beginselen bevestigt. Het verbod van misbruik en fraude maakt wel degelijk een algemeen Unierechtelijk beginsel uit - ook i.v.m. de A1-documenten ligt thans recente rechtspraak voor in dezelfde lijn, cf. uitgebreider infra.

In het licht van dit alles is er naar het oordeel van de rechtbank voor elk merendeel geen enkele reden om de door de verdediging aangereikte prejudiciële vragen te stellen, cf. ook infra.

1.2.2.1.4 Het is naar het oordeel van de (...) in de persoon van de arbeidsauditeur (...). Net zozeer acht de rechtbank het niet nodig dat er wordt ingegaan op de (...) aangereikte prejudiciële vragen.

Eerste beklagde werpt op dat de Dimona inbreuken niet zouden zijn bewezen omdat er geen Dimona plicht zou bestaan ingeval er een (...) document kan worden voorgelegd.

Op 14 mei 2020 sprak het Hof van Justitie zich uit over de bindende werking van (...) (het arrest ...), stellende dat deze enkel verplichtingen in de weg kan staan dewelke *uitsluitend* tot doel hebben te waarborgen dat de betrokken werknemer bij één van de sociale zekerheidstakken zijn aangesloten.

Derhalve komt het de nationale rechter toe te oordelen of deze verplichting er uitsluitend (...) de sociale zekerheidswetgeving te waarborgen, dan wel of met deze verplichting, zij het gedeeltelijk beoogd wordt de doeltreffendheid van de door de bevoegde nationale autoriteiten uitgevoerde controles om ervoor te zorgen dat de in het arbeidsrecht vermelde arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden worden nageleefd, in welk geval die verklaringen geen enkele invloed zouden hebben op die verplichting. In het licht van het ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 aangereikte verweer weze opgemerkt dat het debat in dit verband dateert van na het tussenvonnis van deze rechtbank en kamer.

Het arrest is naar het oordeel van de rechtbank wel degelijk zeer relevant voor de Belgische situatie, de Franse zgn. 'Urssaf'-regelgeving nopens de voorafgaandelijke melding bij

indiensttreding immers (quasi) identiek zijnde aan de Dimona plicht.

De Dimona plicht heeft naar het oordeel van de rechtbank onmiskenbaar geenszins *uitsluitend* betrekking op de sociale zekerheid – dit is steeds het standpunt ter zake van deze rechtbank en kamer geweest – en vervult *tevens en tegelijk* de functie van controle- en handhavingsmiddel, het toepassingsgebied van de Sociale Documentenwet is immers veel ruimer dan dat van de PSZ-wet en de handhaving en controle die geschiedt op basis van de Dimona databank reikt dus veel verder dan de loutere sociale zekerheidsregelgeving, zo dient geoordeeld.

Naar het oordeel van de rechtbank strekt de Dimona regelgeving duidelijk tot handhaving van zowel arbeids- als socialezekerheidswetten en overstijgt deze dus de loutere sociale zekerheid.

Aldus staat vast dat het beschikken over A1-documenten de Dimona plicht helemaal *niet* uitsluit, wel Integendeel - cf. ook supra.

Met het openbaar ministerie In de persoon van de arbeidsauditeur is de recht bank derhalve van oordeel dat, gelet op de rechtstreekse gezagsuitoefening uitgaande van eerste beklagde, tweede, derde en vijfde beklagde als werkgever dienen te worden beschouwd. De onderneming die het feitelijk gezag uitoefent over de werknemer dient als werkgever te worden beschouwd en deze realiteit op de werkvloer primeert - overigens als steeds in het sociaal strafrecht - op de geschreven, fictieve realiteit van de geschreven arbeidsovereenkomst.

Het is in dit licht dan ook terecht dat het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur verdere onderzoeksdaden onnodig acht en in deze omstandigheden dient evenmin te worden ingegaan op de aangereikte prejudiciële vragen, het weze herhaald. De verhoren in kwestie dateren van vier jaar na de incriminatieperiode, er *vond* reeds een rogatoire commissie plaats en het komt de rechtbank voor dat de ZUS nopens het niet willen overmaken van de veel later afgenomen verhoren een standpunt innam dat volledig tot haar appreciatiebevoegdheid behoort, zonder dat het een Belgische vervolgende en/of rechterlijke instantie in wezen toekomt hieraan te tornen.

De A1-documenten beletten niet dat men tot Dimona melding gehouden is en dat dit vaststaande is geworden brengt eigenlijk sowieso met zich dat enig getuigenverhoor nopens een gebeurlijke tweede fase bezwaarlijk nog langer essentieel kan genoemd worden voor het beslechten van onderhavige strafvervolgning.

De prejudiciële vragen die betrekking hebben op de sociale zekerheid dienen derhalve niet te worden gesteld en hetzelfde geldt voor die nopens het vernietigen en/of buiten beschouwing laten van de transportvergunning. Een administratief document uitgereikt in het kader van de EG- Verordening 1071/2009 met een economische finaliteit heeft geen wezenlijke relevantie bij het beoordelen van datgene wat beklagden wordt ten laste gelegd, nl. (zwaarwichtige) overtredingen van de arbeidswetgeving.

De onderscheiden regelgevingen kennen (volledig) verschillende doelstellingen en het kan niet

de bedoeling zijn volledig onbeoogde gevolgen te koppelen aan beslissingen op een gans ander domein, m.a.w. het beschikken over een communautaire wegvervoersvergunning staat er niet aan in de weg dat er sprake kan zijn van een fictie inzage werkgeversgezagsuitoefening, en hiervan was in de incriminatieperiode naar het oordeel van de rechtbank wel degelijk sprake - cf. ook infra.

Aldus staat – alles wel beschouwd in het licht van de totaliteit van de strafrechtspleging tot heden – vast dat er geen sprake is van enige schending van de rechten van verdediging en het komt de rechtbank voor dat hoegenaamd niet dient te worden beslist tot de onontvankelijkheid van de strafvordering.

*

*

*

1.2.2.2 Toegepast

Sub tenlastelegging C1 worden eerste beklaagde C. K., tweede beklaagde de NV KR. en vierde beklaagde de NV S. vervolgd voor de laattijdige melding aan Dimona van de indiensttreding van 168 werknemers.

Sub tenlastelegging C2 worden eerste beklaagde C. K., vierde beklaagde de NV S., vijfde beklaagde de NV T. en zesde beklaagde W. D. vervolgd voor de laattijdige melding aan Dimona van de indiensttreding van 12 werknemers.

Sub tenlastelegging C3 worden eerste beklaagde C. K., derde beklaagde de NV O. en vierde beklaagde de NV S. vervolgd voor de laattijdige melding aan Dimona van de indiensttreding van 2 werknemers.

Sub tenlastelegging E1 worden eerste beklaagde C. K., tweede beklaagde de NV KR. en vierde beklaagde de NV S. vervolgd voor de laattijdige betaling van loon t.a.v. 167 werknemers. Sub tenlastelegging E2 worden eerste beklaagde C. K., vierde beklaagde de NV S., vijfde beklaagde de NV T. en zesde beklaagde W. D. vervolgd voor de laattijdige betaling van loon t.a.v. 9 werknemers.

Naar het oordeel van de rechtbank is er geen sprake van een rechtsgeldige gelijktijdige tewerkstelling door de Poolse ondernemingen KR. S. en KA. S. van Poolse chauffeurs/mecaniciens of paletterstellers in en vanuit België. De gewoonlijke tewerkstelling gebeurde in en vanuit België zodat de bescherming van de dwingende regels van het Belgische arbeidsrecht aan de Poolse werknemers niet kon worden ontzegd en er waren geen wezenlijke activiteiten in Polen.

Ook het Belgisch sociale zekerheidsrecht was van toepassing op de vigerende arbeidsrelaties en er was naar het oordeel van de rechtbank hoe dan ook sprake van een frauduleuze constructie. En derhalve van bedrog. De constructie was artificieel en de Poolse onderneming KR. S. *vestigde* zich duidelijk in België. De firma nam op een stabiele en continue wijze deel aan het economisch leven alhier en door de opdrachtgever werd hoe dan ook rechtstreeks gezag uitgeoefend op de werknemers van de beweerde onderaannemers. Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor de paletterstellers die door de KA. S. in Polen werden geronseld.

Aangezien de detachingsconstructie niet aan de werkelijkheid beantwoordde dienden de Poolse werknemers in België Dimona te zijn gemeld en dienden zij conform de alhier vigerende loonnormen te worden betaald, wat alles niet het geval was.

Het werkgeversgezag werd duidelijk uitgeoefend door eerste beklagde zulks zowel in zover dit de transportactiviteiten aanging, d.w.z. zowel t.a.v. de chauffeurs als t.a.v. mecaniciens, als in zover dit de paletterstelling aanging. Het personeel werd in Polen geronseld, terwijl het gezag en de leiding op de werkvloer in België werd uitgeoefend. Eerste beklagde voerde het dagelijks beheer over tweede, derde en vijfde beklagde.

Er werd gewoonlijk arbeid verricht vanuit België en geenszins vanuit Polen, de werkelijke zetel van KR. S. was in België gevestigd en er waren geen substantiële activiteiten in Polen. De locatie van KR. S. in Polen was een appartementsblok bestaande uit drie verdiepingen. In Polen was er enkel een bureel waar toen (d.w.z. in de incriminatieperiode, cf. ook infra in dit verband) geen technisch adequate faciliteiten werden aangetroffen, nodig voor de vestigingseis van een transportonderneming. De Poolse politie kende geen voertuigen en/of vrachtwagens van KR. S. en het waren de terreinen van tweede beklagde te (...) die door de Poolse chauffeurs in de praktijk werden gebruikt om hun vrachtwagen achter te laten wanneer ze naar Polen terugkeerden met verlof. Aldaar verbleef het personeel toen ook, de terreinen te (...) dienden als rustplaats, er werd daar getankt (hoofdzakelijk) en er waren nauwelijks transportopdrachten in Polen.

De federale gerechtelijke politie becijferde dat liefst 99,17% van de opdrachten in en vanuit (...) kwamen, wat betekent dat de transportactiviteiten volledig vanuit (...) werden georganiseerd en dit beeld werd bevestigd door een becijfering op basis van de dagvergoedingen. Ook de bestuurderskaarten werden uitgelezen in (...), de vrachtbrieven werden er afgegeven, de administratie werd er vervuld en na de brand werd administratief medewerker A. B. rechtstreeks in dienst genomen door tweede beklagde. Bij de huiszoeken op het bedrijventerrein te Wingene werd ook een lijst aangetroffen van de voertuigen met Poolse nummerplaat, alsmede klasseermappen met per map een Poolse nummerplaat en met hierin Poolse nummerplaten. Het blijkt ook dat de chauffeurs systematisch terugkeerden naar Wingene met hun vrachtwagen en het overgrote deel van hen verklaarde eigenlijk niet op het bedrijf in Polen te komen, destijds.

Het onderzoek wees uit dat er in België rechtstreeks gezag werd uitgeoefend door de Belgische

transportondernemingen K. NV via tussenkomst van eerste beklagde, zulks met instructies t.a.v. de Poolse chauffeurs m.b.t. uit te voeren transportopdrachten, en de Poolse chauffeurs bleken te rijden met de vrachtwagens van eerste en tweede beklagde, voorzien van Belgische nummerplaten . In dit verband wijst de rechtbank ook op de gezagsuitoefening die uitgaat van de informatiebrochure van tweede, vierde en vijfde beklagde voor alle chauffeurs, zie kaft VII van de strafinformatie.

Het blijkt ook genoegzaam dat eerste beklagde vanuit de burelen te (...) het doen en laten van de Poolse chauffeurs enerzijds via het N. plannings- en opvolgingssysteem anderzijds via D. V. dat voorzag in een afschrift van de berichten die elke chauffeur via de boordcomputer zond. Eerste beklagde volgde de gedragingen van de chauffeur nauwgezet op en oefende over hen wel degelijk het werkgeversgezag uit, zie bv. het overzicht van de nageziene computerbestanden opgenomen in het navolgend proces-verbaal 2872/2014 (kaft VII van de strafinformatie).

De rechtbank verwijst tevens naar de door de arbeidsinspectie opgesomde gezagselementen in het verslag ter zake, cf. kaft VI, stukken 136 - 139 van de strafinformatie, door de rechtbank bijgetreden en hier voor hernomen te aanzien. De beslissingsmacht lag duidelijk in (...) en in het licht van dit alles is het veelzeggend dat de mecaniciens na de brand op 1 april 2012 rechtstreeks in dienst kwamen van de NV KR., net zoals A. B., cf. ook supra.

Specifiek wat de paletherstellers betreft reveleerde het gerechtelijk onderzoek dat het gezag rechtstreeks werd uitgeoefend door de NV T. via eerste beklagde en de lasthebber van vijfde beklagde S. Ro., die in stond voor het dagelijks beheer. De Poolse vennootschap KA. oefende dus destijds geen gezag uit over de Poolse werknemers. De opdrachten in België werden gegeven via eerste beklagde en S. Ro., zo blijkt uit de doorlichting door de arbeidsinspectie (zie kaft VI van de strafinformatie). De arbeidsduur werd bepaald door T. NV en er was geen ploegbaas voorhanden die namens KA. gezag uitoefende t.a.v. de paletherstellers. Geen van de betrokken werknemers verklaarde instructies te hebben ontvangen van KA. en er was sprake van een geveinsde onderaanneming volgens de arbeidsinspectie (conclusie die door deze rechtbank wordt gedeeld en bijgetreden).

Zesde beklagde dient te worden beschouwd als niets meer dan een 'doorgeefluik' of (niet erkend) uitzendkantoor van paletherstellers, geronseld vanuit Polen naar (...). Van een gelijktijdige tewerkstelling in twee lidstaten was nooit sprake, want de werknemers in kwestie presteerden nooit in Polen voor KA., zodat de ter zake opgestelde arbeidsovereenkomsten niet aan de realiteit beantwoordden, net zoals de voorgelegde formulieren A1 dus.

Aldus kan enkel worden besloten tot het bestaan destijds van een frauduleus opgezette constructie waarmee werd beoogd de Belgische sociale zekerheid en de hiermee corresponderende bijdrageplicht te omzeilen. Men bediende zich hierbij van de vehikels KR. S. en KA. S. om de illusie hoog te houden als zouden de chauffeurs , mecaniciens en paletherstellers hebben gepresteerd in uitvoering van een arbeidsovereenkomst met deze Poolse vennootschappen. In de praktijk werd evenwel steeds in en vanuit België gewerkt, onder

het gezag van eerste beklagde, die hoe dan ook de lakens uitdeelde . In Polen werd er intussen geen daadwerkelijke noemenswaardige activiteit ontplooid, alles werd aangestuurd vanuit (...).

In het licht van het aangereikte verweer weze opgemerkt dat het bindend karakter van A1-documenten met zekerheid niet absoluut is en hoe dan ook de Dimona plicht niet in de weg staat - cf. supra. De limiet ervan is trouwens naar het oordeel van de rechtbank hoe dan ook het bestaan van frauduleuze intenties - eveneens cf. supra. Lang voor de Altun-rechtspraak oordeelde deze rechtbank en kamer bij herhaling dat het te nimmer de bedoeling is geweest van het Unierecht de voordelen ervan toe te kennen aan bewust frauderende ondernemingen, immers *fraus omnia corrumpit*. In dit verband wordt tevens verwezen naar wat hoger reeds werd uiteengezet, onder meer nopens de rechtspraak daterend van nà het tussenvonnis. Dit principe werd intussen bevestigd door de Altun-rechtspraak die uitgebreid wordt aangehaald, commentaren inclusief, door het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur.

Een nationale rechter kan derhalve wel degelijk dergelijke documenten opzij schuiven, wanneer zij werden opgesteld haaks op de realiteit op de werkvloer, met de intentie op onheuse wijze voordelen te bekomen of bijdrageplicht te ontduiken, of deze nu door de uitzendstaat intussen werden ingetrokken of niet. In casu was duidelijk sprake van een frauduleuze constructie en evidentair kan men zich ter zake niet verschuilen achter een papieren, geattesteerde werkelijkheid, die werd uitgelokt d.m.v. een onjuiste voorstelling van de feiten in het kader van de procedure strekkende tot intrekking van de A1-documenten (en die van geruime tijd later dan de incriminatieperiode dateren) geheel en al voor rekening van deze autoriteiten, doch zij staan een toetsing door een Belgische nationale rechter niet in de weg.

Er is naar het oordeel van deze rechtbank duidelijk sprake van fraude en in dat geval dienen de voordelen van het Unierecht de frauderende partij te worden ontzegd zonder meer, geattesteerde andersluidende werkgelijkheid of geen geattesteerde andersluidende werkgelijkheid. Immers *fraus omnia corrumpit*.

Verder is het terecht dat het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur dat de Dimona-verplichting niet zonder meer kan worden beschouwd als een loutere sociale zekerheidsverplichting, het betreft immers onmiskenbaar een controlemaatregel, een deel van het sociale handhavingsrecht, die het vroegere personeelsregister verving. De Dimona-plicht is veel ruimer dan enkel bij arbeidsovereenkomsten tussen werkgever en werknemer, cf. het toepassingsgebied van het KB van 5 november 2002. In casu werd gezag uitgeoefend door eerste beklagde en tweede, derde en vijfde beklagde dienen als Dimona-plichtige werkgever te worden beschouwd.

Een vervoersvergunning heeft dan weer geen enkele invloed op de sociaalrechtelijke realiteit en doet niets af aan het bestaan van een duidelijk frauduleuze constructie. Het bestaan van een vervoersvergunning belet dus allerminst het in vraag stellen van het bestaan van een onderneming en/of haar duurzame en reële vestiging. Het weze herhaald, *fraus omnia corrumpit*.

Het is eveneens ten onrechte dat de verdediging aandringt op de vrijspraak voor wat de feiten voorwerp van de tenlastelegging C3 betreft. S. M. werd aangetroffen als chauffeur in een voertuig van de NV O. op 2 augustus 2011 en was op dat moment rechtstreeks werkzaam voor een in België gevestigde werkgever, zonder Dimona te zijn gemeld. Het nadien in allerijl opgemaakte formulier Al doet hieraan geen afbreuk en hoe dan ook wordt in dit verband verwezen naar wat hoger reeds uitvoerig uit de doeken werd gedaan.

Op 26 augustus 2015 reed K. met een vrachtwagen van O. NV. Ook hij werd aangestuurd door de dispatcher van de NV O. en was op dat moment rechtstreeks werkzaam voor een in België gevestigde werkgever, zonder Dimona te zijn gemeld. Het weze opgemerkt dat de aard van de Dimona-regelgeving impliceert dat er meerdere werkgevers Dimona plichtig kunnen zijn, bij tewerkstelling van eenzelfde werkgever.

Al het bovenstaande brengt met zich dat de Belgische lonen dienden te worden gerespecteerd, zodat ook de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen E1 en E2 ten genoeg van recht bewezen voorkomen.

In het algemeen komt het de rechtbank voor dat voor een correcte inschatting van de realiteit op de werkvloer op het moment waarop zich de beklaagden respectievelijk ten laste gelegde feiten afspeelden prioriteit dient te worden gegeven aan de hierboven weergegeven elementen van de strafinformatie verzameld in tempore non suspecto als het ware, zulks derhalve boven de pas veel later tussengekomen resultaten van het aanvullend onderzoek door de ZUS, alleen al gelet op de incriminatieperiode, die zich dus veel dichtert tegenaan de hierboven weergegeven elementen van de strafinformatie situeert. Dat de situatie op heden minder duidelijk frauduleus is of zou zijn is in wezen van geen tel bij het al of niet bewezen verklaren van de feiten, die zich in een verleden situeren, op een moment in de tijd waarop het volgens de rechtbank met de rechtens vereiste zekerheid mogelijk is uit te maken dat er - minstens toen - sprake was van een frauduleuze constructie.

*

*

*

Aldus komen alle beklaagden respectievelijk ten laste gelegde feiten ten genoeg van recht bewezen voor, is er geantwoord op de door de verdediging aangereikte middelen in de mate zij dienend voorkomen en hoe dan dient geoordeeld dat alle overige opwerpingen van beklaagden in conclusies niet van aard zijn om hoger vermelde vaststellingen te ontzenuwen en/of om hierover anders te beslissen.

*

*

*

1..3 Straftoemeting en verbeurveri'darin5

1.3.1 De bewezen verklaarde feiten vormen in hoofde van de beklaagden telkens de uiting van eenzelfde misdadig opzet. Dienvolgens dient overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw. Telkens slechts één straf te worden gelegd voor alle feiten samen, namelijk de zwaarste. De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn een beklagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem/haar aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wettelijke normen. De straftoemeting moet voorts worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van een beklagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, zijn/haar gezinstoestand en zijn/haar arbeidssituatie voor zover bekend.

De in hoofde van beklagden bewezen verklaarde strafrechtelijke feiten zijn onder meer bijzonder ernstig en getuigen van een frauduleuze en uitgesproken oneerlijke ingesteldheid. De rechten van de betrokken werknemers en de belangen van de Belgische Staat werden grof geschaad en de mogelijkheid tot zwartwerk en het niet betalen van sociale bijdragen en minimumlonen werd doelbewust geschapen. Er werd oneigenlijk gebruik gemaakt van de voordelen van het Unierecht en de concurrentie op de Europese markt werd intentioneel vervalst . Bovendien werd het opbouwen van rechten op sociale prestaties verhinderd en werden controlemechanismen verstoord. Dergelijke grove inbreuken op het Belgische arbeidsrecht, het Unierecht en het Belgische sociaal zekerheidsrecht ondermijnen het stelsel van de sociale bescherming zelf en moeten dan ook met passende gestrengheid worden bestraft.

Nog veel zwaarder stuiten de gemeenrechtelijke misdrijven tegen de borst. Bij de economisch uitbuiting werden de slachtoffers gehuisvest in totaal onveilige omstandigheden en de brand die uitbrak in de omgebouwde loods kostte het leven aan twee Poolse onderdanen. Andere raakten zwaar gewond. Het pand was totaal brandonveilig, niemand wist dat er mensen woonden, de wanden veroorzaakten een belangrijke rookontwikkeling en de Poolse onderdanen die het leven lieten slapen in een kamer zonder uitgang.

1.3.2 Eerste beklagde C. K. wordt tevens vervolgd om lastens zijn vermogen overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis, 1° en 2° Sw. uit hoofde van niet betaald minimumloon de verbeurdverklaring te horen uitspreken van:

- 1.428.311,24 euro (chauffeurs);
- 15.759,35 euro (mecaniciens);
- 31.317,44 euro (paletherstellers).

Tweede beklagde de NV KR. wordt tevens vervolgd om lastens zijn vermogen overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis, 1° en 2° Sw. uit hoofde van niet betaald minimumloon de verbeurdverklaring te horen uitspreken van:

- 1.428.311,24 euro (chauffeurs);

- 15.759,35 euro (mecaniciens).

Vierde beklagde de NV S. wordt tevens vervolgd om lastens zijn vermogen overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis, 1° en 2° Sw. uit hoofde van niet betaald minimumloon de verbeurdverklaring te horen uitspreken van:

- 1.428.311,24 euro (chauffeurs);
- 15.759,35 euro (mecaniciens);
- 31.317,44 euro (paletherstellers).

Vijfde beklagde wordt tevens vervolgd om lastens zijn vermogen overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43bis, 1° en 2° Sw. uit hoofde van niet betaald minimumloon de verbeurdverklaring te horen uitspreken van:

- 31.317,44 euro (paletherstellers).

Krachtens art. 42,3° Sw. kan de rechter de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf verkregen zijn, de goederen en de waarden die in de plaats ervan gesteld zijn en de inkomsten uit de belegde voordelen verbeurd verklaren.

Indien deze vermogensvoordelen niet meer kunnen aangetroffen worden in het vermogen van de veroordeelde, dient de geldwaarde ervan te worden geraamd en heeft de verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend bedrag. Het komt de rechter toe overeenkomstig art. 43bis lid 2 sw. dit onrechtmatig verkregen vermogensvoordeelsoeverein te ramen.

Uit het strafdossier blijkt duidelijk dat deze beklagden rechtstreeks vermogensvoordelen uit de hen ten laste gelegde feiten hebben verkregen.

Eerste, tweede, vierde en vijfde beklagden waren er toe gehouden de Belgische (minimum-)lonen te respecteren en de kostenvergoedingen kunnen naar het oordeel van de rechtbank niet als loon kunnen worden beschouwd.

Deze dagvergoeding die aan de werknemers werd toegekend is immers louter bedoeld om de kosten van voedsel, de gebruikelijke kleine kosten en de kosten van vervoer binnen de stad waarin de werknemers actief zijn te dekken. Zij werd betaald voor elke dag dat men in het buitenland verblijft, los van het feit of men moet werken of niet. Zij kan dienvolgens niet in rekening worden gebracht bij de beoordeling van het minimumloon. Op deze vergoeding worden trouwens ook geen sociale bijdragen betaald in Polen.

De niet-betaling van de Belgische minimumlonen leverde eerste, tweede, vierde en vijfde beklagden duidelijk een wederrechtelijk vermogensvoordeel op waarvan de verbeurdverklaring zich inderdaad opdringt; de door het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur ter zake voorgestane berekening wordt door de rechtbank correct bevonden (cf. ook supra) en over de ganse lijn bijgetreden.

Eigendomsvereiste in hoofde van daders/mededaders van de misdrijven die hebben geleid tot vermogensvoordelen spelen niet, KR. P. reed aan een totaal onrealistische marktprijs wat met

zich bracht dat de winsten bij K. NV bleven 'plakken' en er wordt individueel en geenszins hoofdelijk verbeurd verklaard.

Voor elk merendeel dringt zich aan de rechtbank de vaststelling op dat de zaken die dit vermogensvoordeel vertegenwoordigen als zodanig niet meer in het vermogen van eerste, tweede, vierde en vijfde beklagde kunnen worden aangetroffen. Wat vierde en vijfde beklagde betreft dienen de verbeurdverklaringen te worden toegerekend op de lopende het onderzoek in beslag genomen onroerende goederen, zoals hierna bepaald.

De rechtbank is van oordeel dat de verbeurdverklaringen, zoals hierna verder per beklagde gedetailleerd, rekening houdend met de feiten, de inhoud van het strafdossier en de debatten ter zitting, in huidig dossier gerechtvaardigd voorkomen en geen dermate afbreuk doet aan de financiële toestand van de personen aan wie ze zijn opgelegd, zodat ze in casu geen schending van het eigendomsrecht uitmaken die een verbeurdverklaring in de weg zou staan.

1.3.3 Eerste beklagde draagt in deze onmiskenbaar de hoofdverantwoordelijkheid en wordt schuldig bevonden aan onopzettelijke doding, onopzettelijke slagen en verwondingen en economische uitbuiting van de palletherstellers en mecaniciens die verbleven in de tot slaapruijnte omgevormde loods. Hij wordt tevens schuldig bevonden aan huisjesmelkerij. Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 eerste beklagde voor de feiten van onopzettelijke doding, onopzettelijke slagen en verwondingen, mensenhandel en huisjesmelkerij samen te veroordelen tot een gevangenisstraf van 3 jaar en een geldboete van 10.000,00 euro, meer opdecimes gebracht op 60.000,00 euro.

Op sociaalstrafrechtelijk vlak wordt eerste beklagde schuldig bevonden aan de laattijdige melding aan Dimona van niet minder dan 182 werknemers en tal van looninbreuken.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 eerste beklagde voor deze feiten apart te veroordelen tot een geldboete van 600,00 euro, meer opdecimes en verplicht vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers gebracht op 655.200,00 euro.

Tevens werd lastens zijn vermogen de verbeurdverklaring gevorderd van een bedrag van 1.475.408,03euro.

Naar het oordeel van de rechtbank dringt zich op basis van de feitenconstellatie zoals die naar voor komt uit het geheel van de strafinformatie de vaststelling op dat de gemeenrechtelijke misdrijven en de sociaalstrafrechtelijke misdrijven in hoofde van deze beklagde de uiting vormen van eenzelfde misdadig opzet. Het misdrijf 'mensenhandel' bestond uit economische uitbuiting, de lamentabele huisvesting en dus ook de noodlottige afloop van de brand kaderden onmiskenbaar in de tewerkstellingsconstructie en het zwartwerk en de looninbreuken beoogden hetzelfde frauduleuze winstoogmerk.

Dienvolgens dient overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw. slechts één straf te worden opgelegd voor alle feiten samen, namelijk de zwaarste.

Een gevangenisstraf van 3 jaar en een geldboete van 5.000,00 euro, meer opdecimes gebracht op 30.000,00 euro komt de rechtbank voor als een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing, van aard eerste beklaagde de volle ernst van de feiten te doen inzien en hem van recidive te weerhouden.

De rechtbank houdt bij de straftoemeting verder rekening met het sedert de feiten verstreken tijdsverloop, dat de nood aan en de aard van elke maatschappelijke reactie steeds behoort te beïnvloeden.

Het strafregister van eerste beklaagde (°7 november 1970) is nog relatief gunstig en vermeldt dat eerste beklaagde een vijftal veroordelingen inzake verkeer opliep en dat hij in 2015 de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling bekwam inzake een stedenbouwmisdrijf.

Daar derhalve beterschap mag worden verhoopt bekleedt de rechtbank de op te leggen gevangenisstraf en geldboete deels met de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging, in de mate zoals hierna blijkt. Eerste beklaagde bevindt zich daartoe nog in de wettelijke voorwaarden.

Eerste beklaagde wordt tevens ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 Sw. zulks voor een termijn van tien jaar.

Lastens het vermogen van eerste beklaagde wordt een bedrag van 1.475.408,03 euro verbeurd verklaard. cf. supra.

1.3.4 Tweede beklaagde wordt als transportonderneming schuldig bevonden aan onopzettelijke doding, onopzettelijke slagen en verwondingen en economische uitbuiting van de mecaniciens die verbleven in de tot slaapruijme omgevormde loods. Zij wordt tevens schuldig bevonden aan huisjesmelkerij.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 tweede beklaagde voor de feiten van onopzettelijke doding, onopzettelijke slagen en verwondingen, mensenhandel en huisjesmelkerij samen te veroordelen tot een geldboete van 10.000,00 euro, meer opdecimes gebracht op 60.000,00 euro.

Op sociaalstrafrechtelijk vlak wordt tweede beklaagde schuldig bevonden aan de laattijdige melding aan Dimona van niet minder dan 168 werknemers en tal van looninbreuken.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 tweede beklaagde voor deze feiten apart te veroordelen tot een geldboete van 500,00 euro, overeenkomstig het conversiemechanisme voor rechtspersonen, meer

opdecimes en verplicht vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers gebracht op 3.024.000,00 euro.

Tevens werd lastens haar vermogen de verbeurdverklaring gevorderd van een bedrag van 1.444.090,59 euro.

Naar het oordeel van de rechtbank dringt zich op basis van de feitenconstellatie zoals die naar voor komt uit het geheel van de strafinformatie de vaststelling op dat de gemeenrechtelijke misdrijven en de sociaalstrafrechtelijke misdrijven in hoofde van deze beklaagde de uiting vormen van eenzelfde misdadig opzet. Het misdrijf 'mensenhandel' bestond uit economische uitbuiting, de lamentabele huisvesting en dus ook de noodlottige afloop van de brand kaderden onmiskenbaar in de tewerkstellingsconstructie en het zwartwerk en de looninbreuken beoogden hetzelfde frauduleuze winstoogmerk. Dienvolgens dient overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw. slechts één straf te worden opgelegd voor alle feiten samen, namelijk de zwaarste.

De rechtbank houdt bij de straftoemeting verder rekening met het sedert de feiten verstreken tijdsverloop, dat de nood aan en de aard van elke maatschappelijke reactie steeds behoort te beïnvloeden.

Een geldboete van 7.500,00 euro, meer opdecimes gebracht op 45.000,00 euro komt de rechtbank voor als een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing, van aard tweede beklaagde de volle ernst van de feiten te doen inzien en haar van recidive te weerhouden.

Gelet op het nog gunstig strafverleden van tweede beklaagde en daar beterschap mag worden verwacht bekleedt de rechtbank de op te leggen geldboete met de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging, in de mate zoals hierna blijkt. Tweede beklaagde bevindt zich daartoe nog in de wettelijke voorwaarden.

Lastens het vermogen van tweede beklaagde wordt een bedrag van 1.444.090,59 euro verbeurd verklaard. cf. supra.

1.3.5 Derde beklaagde wordt als transport onderneming schuldig bevonden aan economisch e uitbuiting van de mecaniciens die verbleven in de tot slaapruijnte omgevormde loods. Zij wordt tevens schuldig bevonden aan huisjesmelkerij.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 derde beklaagde voor de feiten van mensenhandel en huisjesmelkerij te veroordelen tot een geldboete van 3.000,00euro, meer opdecimes gebracht op 18.000,00 euro.

Op sociaalstrafrechtelijk vlak wordt derde beklaagde schuldig bevonden aan de laattijdige melding aan Dimona van twee werknemers.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d.

23 oktober 2020 derde beklagde voor deze feiten apart te veroordelen tot een geldboete van 500,00 euro, overeenkomstig het conversiemechanisme voor rechtspersonen, meer opdecimes en verplicht vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers gebracht op 36.000,00 euro.

Naar het oordeel van de rechtbank dringt zich op basis van de feitenconstellatie zoals die naar voor komt uit het geheel van de strafinformatie de vaststelling op dat de gemeenrechtelijke misdrijven en de sociaalstrafrechtelijke misdrijven in hoofde van deze beklagde de uiting vormen van eenzelfde misdadig opzet. Het misdrijf 'mensenhandel' bestond uit economische uitbuiting, de lamentabele huisvesting kaderde onmiskenbaar in de tewerkstellingsconstructie en het zwartwerk beoogde hetzelfde frauduleuze winstoogmerk. Dienvolgens dient overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw. slechts één straf te worden opgelegd voor alle feiten samen, namelijk de zwaarste.

De rechtbank houdt bij de straftoemeting verder rekening met het sedert de feiten verstreken tijdsverloop, dat de nood aan en de aard van elke maatschappelijke reactie steeds behoort te beïnvloeden.

Een geldboete van 3.000,00 euro, meer opdecimes gebracht op 18.000,00 euro komt de rechtbank voor als een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing, van aard derde beklagde de volle ernst van de feiten te doen inzien en haar van recidive te weerhouden.

Gelet op het nog gunstig strafverleden van derde beklagde en daar beterschap mag worden verwacht bekleedt de rechtbank de op te leggen geldboete met de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging, in de mate zoals hierna blijkt. Derde beklagde bevindt zich daartoe nog in de wettelijke voorwaarden.

1.3.6 Vierde beklagde is de gedelegeerd bestuurder van tweede, derde en vijfde beklagde en wordt in die hoedanigheid schuldig bevonden aan economische uitbuiting van de palletherstellers en mecaniciens die verbleven in de tot slaapruijme omgevormde loods. Vierde beklagde had de loods aangekocht om er de werknemers te kunnen huisvesten. Hij wordt tevens schuldig bevonden aan huisjesmelkerij.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 vierde beklagde voor de feiten van onopzettelijke doding, onopzettelijke slagen en verwondingen, mensenhandel en huisjesmelkerij samen te veroordelen tot een geldboete van 10.000,00 euro, meer opdecimes gebracht op 60.000,00 euro.

Op sociaalstrafrechtelijk vlak wordt vierde beklagde schuldig bevonden aan de laattijdige melding aan Dimona van niet minder dan 182 werknemers en tal van looninbreuken.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 vierde beklagde voor deze feiten apart te veroordelen tot een geldboete van 500,00 euro, overeenkomstig het conversiemechanisme voor rechtspersonen, meer opdecimes

en verplicht vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers gebracht op 3.276.000,00 euro.

Tevens werd lastens haar vermogen de verbeurdverklaring gevorderde van een bedrag van 1.475.408,03 euro.

Naar het oordeel van de rechtbank dringt zich op basis van de feitenconstellatie zoals die naar voor komt uit het geheel van de strafinformatie de vaststelling op dat de gemeenrechtelijke misdrijven en de sociaalstrafrechtelijke misdrijven in hoofde van deze beklaagde de uiting vormen van eenzelfde misdadig opzet. Het misdrijf 'mensenhandel' bestond uit economische uitbuiting, de lamentabele huisvesting en dus ook de noodlottige afloop van de brand kaderden onmiskenbaar in de tewerkstellingsconstructie en het zwartwerk en de looninbreuken beoogden hetzelfde frauduleuze winstoogmerk. Dienvolgens dient overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw. slechts één straf te worden opgelegd voor alle feiten samen, namelijk de zwaarste.

De rechtbank houdt bij de straftoemeting verder rekening met het sedert de feiten verstreken tijdsverloop, dat de nood aan en de aard van elke maatschappelijke reactie steeds behoort te beïnvloeden.

Een geldboete van 7.500,00 euro, meer opdecimes gebracht op 45.000,00 euro komt de rechtbank voor als een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing, van aard vierde beklaagde de volle ernst van de feiten te doen inzien en haar van recidive te weerhouden. Gelet op het nog gunstig strafverleden van tweede beklaagde en daar beterschap mag worden verwacht bekleedt de rechtbank de op te leggen geldboete met de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging, in de mate zoals hierna blijkt. Tweede beklaagde bevindt zich daartoe nog in de wettelijke voorwaarden.

Lastens het vermogen van vierde beklaagde wordt een bedrag van 1.475.408,03 euro verbeurd verklaard c.f. supra.

1.3.7 Vijfde beklaagde is een onderneming die zich heeft gespecialiseerd in de verkoop van nieuwe en gebruikte paletten en zij wordt schuldig bevonden aan onopzettelijke slagen en verwondingen en economische uitbuiting van de paletterstellers die verbleven in de tot slaapruijme omgevormde loods. Zij wordt tevens schuldig bevonden aan huisjesmelkerij.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 vijfde beklaagde voor de feiten van onopzettelijke slagen en verwondingen, mensenhandel en huisjesmelkerij samen te veroordelen tot een geldboete van 10.000,00 euro, meer opdecimes gebracht op 60.000,00 euro.

Op sociaalstrafrechtelijk vlak wordt vijfde beklaagde schuldig bevonden aan de laattijdige melding aan Dimona van 12 werknemers en tal van looninbreuken.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d.

23 oktober 2020 vijfde beklaagde voor deze feiten apart te veroordelen tot een geldboete van 500,00 euro, overeenkomstig het conversiemechanisme voor rechtspersonen, meer opdecimes verplicht vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers gebracht op 216.000,00 euro.

Tevens werd lastens haar vermogen de verbeurdverklaring gevorderde van een bedrag van 31.317,44 euro.

Naar het oordeel van de rechtbank dringt zich op basis van de feitenconstellatie zoals die naar voor komt uit het geheel van de strafinformatie de vaststelling op dat de gemeenrechtelijke misdrijven en de sociaalstrafrechtelijke misdrijven in hoofde van deze beklaagde de uiting vormen van eenzelfde misdadig opzet. Het misdrijf 'mensenhandel' bestond uit economische uitbuiting, de lamentabele huisvesting en dus ook de noodlottige afloop van de brand kaderden onmiskenbaar in de tewerkstellingsconstructie en het zwartwerk en de looninbreuken beoogden hetzelfde frauduleuze winstoogmerk. Dienvolgens dient overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw. slechts één straf te worden opgelegd voor alle feiten samen, namelijk de zwaarste.

De rechtbank houdt bij de straftoemeting verder rekening met het sedert de feiten verstreken tijdsverloop, dat de nood aan en de aard van elke maatschappelijke reactie steeds behoort te beïnvloeden.

Een geldboete van 7.500,00 euro, meer opdecimes gebracht op 45.000,00 euro, komt de rechtbank voor als een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing, van aard vijfde beklaagde de volle ernst van de feiten te doen inzien en haar van recidive te weerhouden.

Gelet op het nog gunstig strafverleden van vijfde beklaagde en daar beterschap mag worden verhoopt bekleedt de rechtbank de op te leggen geldboete met de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging, in de mate zoals hierna blijkt. Vijfde beklaagde bevindt zich daartoe nog in de wettelijke voorwaarden.

Lastens het vermogen van vijfde beklaagde wordt een bedrag van 31.317,44 euro verbeurd verklaard. cf. supra.

1.3.8 Zesde beklaagde dient te worden beschouwd als mededader aan de feiten van economische uitbuiting, door voor te houden dat hij als werkgever optrad ten aanzien van de paletherstellers en in te staan voor de foutieve communicatie met de Stad (...), terwijl hij In werkelijkheid louter fungeerde als doorgeefluik van de Poolse werknemers.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 zesde beklaagde voor de feiten van mensenhandel te veroordelen tot een gevangenisstraf van 18 maanden en geldboete van 5.000,00 euro, meer opdecimes gebracht op 30.000,00 euro.

Op sociaalstrafrechtelijk vlak wordt zesde beklaagde schuldig bevonden aan mededaderschap aan de laattijdige melding aan Dimona van 12 werknemers.

Het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur vorderde ter terechtzitting d.d. 23 oktober 2020 zesde beklaagde voor deze feiten apart te veroordelen tot een geldboete van 600,00 euro, meer opdecimes en verplicht vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers gebracht op 43.200,00 euro.

Naar het oordeel van de rechtbank dringt zich op basis van de feitenconstellatie zoals die naar voor komt uit het geheel van de strafinformatie de vaststelling op dat de gemeenrechtelijke misdrijven en de sociaalstrafrechtelijke misdrijven In hoofde van deze beklaagde de uiting vormen van eenzelfde misdadig opzet. Het misdrijf 'mensenhandel' bestond uit economische uitbuiting en het zwartwerk en de looninbreuken beoogden hetzelfde frauduleuze winst oogmerk en dienen gezien als kaderend in de frauduleuze tewerkstellingsconstructie. Dienvolgens dient overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw. slechts één straf te worden opgelegd voor alle feiten samen, namelijk de zwaarste.

Het strafregister van zesde beklaagde (*9 juli 1960) Is inzake sociaal strafrecht niet langer gunstig en vermeldt een veroordeling inzake mensenhandel en hulsjesmelkerij daterend van 2017, zonder dat hieruit kennelijk de nodige lessen zijn getrokken.

Een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 2.500,00 euro, meer opdecimes gebracht op 15.000,00 euro komt de rechtbank voor als een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing, van aard zesde beklaagde de volle ernst van de feiten te doen inzien en hem van recidive te weerhouden.

Enkel het tijdsverloop sedert de feiten verantwoordt nog dat de rechtbank de op te leggen gevangenisstraf en geldboete deels met de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging bekleedt, in de mate zoals hierna blijkt. Zesde beklaagde liep nog geen gevangenisstraffen op en bevindt zich daartoe nog In de wettelijke voorwaarden.

Zesde beklaagde wordt tevens ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 Sw. zulks voor een termijn van vijf jaar.

1.3.9 Overeenkomstig de wettelijke bepalingen wordt over de overtuigingstukken en de kosten geoordeeld zoals hierna bepaald.

*

*

*

II. BURGERRECHTELIJK

2.1 De burgerlijke partij L. W.

2.2

De burgerlijke partij L. W. vordert eerste t/m zesde beklagde hoofdelijk en solidair te veroordelen tot betaling aan haar van een schadevergoeding van 15.000,00 EUR, materieel en moreel vermengd, zulks meer Intresten en kosten waaronder een rechtsplegingsvergoeding van 1.320,00 EUR.

De vordering van deze burgerlijke partij is tijdig, regelmatig naar vorm en komt derhalve ontvankelijk voor.

Deze burgerlijke partij baseert zich op de feiten voorwerp van de tenlastelegging A1, zodat de rechtbank sowieso onbevoegd is kennis te nemen van deze vordering in de mate gestelde tegen derde, vijfde en zesde beklagde, nu deze beklagden hiervoor niet worden vervolgd.

Deze burgerlijke partij is de moeder van L. P., één van de Poolse onderdanen die overleed bij de brand op 1 april 2012.

Zij werpt op dat zij aanzienlijke genegenheidsschade opliep door het overlijden van haar dierbare zoon die bij haar inwoonde op de momenten waarop hij niet tewerkgesteld was en hiervoor tijdelijk in de loods diende te overnachten.

De burgerlijke partij ziet elke mogelijkheid om een affectieve band met haar zoon te beleven tenietgedaan, zal gedurende haar hele leven het verlies van haar kind moeten dragen en zal daarenboven geen steun meer kunnen krijgen van haar zoon op latere leeftijd.

Voor het ontstaan van buitencontractuele aansprakelijkheid is het oorzakelijk verband, naast een fout en schade, de derde voorwaarde, wat inhoudt dat schade slechts wordt toegerekend aan een persoon indien diens fout (of een andere tot aansprakelijkheid aanleiding gevende gebeurtenis waarvoor die persoon instaat) in causaal verband staat met de schade. Dit causaal verband moet vaststaan en een causaal verband dat waarschijnlijk is, is onvoldoende om de verweerder te veroordelen tot schadevergoeding. Vaak leiden vele factoren tot een schadegeval, die zich soms zelfs gelijktijdig voordoen.

In België past men ter zake de equivalentieleer toe, wat met zich brengt dat zich inzake de feitelijke causaliteit de *conditio sine qua non* test opdringt, m.a.w. men dient zich volgende vraag te stellen: zou de schade niet ontstaan zijn zonder de fout, dan is deze fout een noodzakelijke voorwaarde voor de schade. Indien de schade ook zou zijn ontstaan zonder de fout, dan is de fout een causaal onbelangrijke omstandigheid. De feitenrechter moet het verhaal derhalve als het ware reconstrueren, terwijl de fout van de verweerder wordt weggedacht en aldus wordt een hypothetisch rechtmatig alternatief geconstrueerd.

Blijft de schade dezelfde na deze denkoefening, dan was de fout niet oorzakelijk. Het causale verband moet worden aangetoond tussen de concrete schade, zoals deze wordt gevorderd door de eiser, en de concrete fout van de verweerder. Men moet dus vertrekken van de feiten zoals zij zich in concreto voordeden.

Naar het oordeel van de rechtbank staan de in hoofde van eerste, tweede en vierde bewezen verklaarde tenlasteleggingen wel degelijk in oorzakelijk verband met de fatale afloop van de brand en in dit verband kan worden verwezen naar wat hoger uitvoerig werd uiteengezet.

De feiten voorwerp van de tenlastelegging A1 worden bewezen verklaard in hoofde van eerste, tweede en vierde beklagde. Zij zijn als enigen verantwoordelijk voor de door deze burgerlijke partij geleden schade en zij zijn er dan ook toe gehouden deze te vergoeden.

Nopens de morele schade merkt de rechtbank op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een 'compensatie' die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen. Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade. Geen enkele rechter heeft immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het hart en de geest van mensen te lenigen of accuraat in geld te begroten.

De rechtbank laat zich dan ook leiden door wat zij redelijk en billijk acht en kent de gevorderde schade toe conform de vordering, interesten en kosten inbegrepen, zulks zoals hierna bepaald.

*

*

*

2.2 De burgerlijke partij E. A. OV

De burgerlijke partij CVBA GASELWEST vordert eerste beklagde C. K., tweede beklagde de NV KR., vierde beklagde de NV S. en vijfde beklagde de NV T. solidair, in solidum, minstens de een bij gebreke aan de andere te veroordelen tot betaling aan haar van een schadevergoeding van 3.446,18 euro, meer vergoedende interesten vanaf datum der feiten nl. 1 april 2012 en de gerechtelijke interesten, alsook tot de kosten waaronder een rechtsplegingsvergoeding van 780,00 euro, dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal of kantonnement.

Bij de brand op 1 april 2012 raakte het elektriciteit laagspanningsnet van deze burgerlijke partij beschadigd. Er werd een proces-verbaal van minnelijke vaststelling opgesteld en de schade werd met beeldmateriaal vastgelegd. Op 5 februari 2015 verstuurde deze burgerlijke partij een ingebrekestelling voor de schade aan het net. Een debetnota met detail werd op 6 maart 2015 overgemaakt, met herinnering hieraan op 20 april 2015.

De vordering van deze burgerlijke partij is tijdig, regelmatig naar vorm en komt derhalve ontvankelijk voor.

Het is evenwel terecht dat de verdediging opwerpt dat enig causaal verband tussen de bewezen verklaarde feiten en de door deze burgerlijke partij gevorderde schadevergoeding niet naar eis

van recht bewezen voorkomt, zodat deze vordering als ongegrond dient te worden afgewezen. Er wordt niet vervolgd voor onopzettelijke brandstichting en het misdrijf huisjesmelkerij staat niet in noodzakelijk oorzakelijk verband met de brand, waarvan de precieze oorzaak niet kan achterhaald worden volgens de deskundigen.

2.3 De burgerlijke partij het FEDERAAL CENTRUM VOOR DE ANALYSE VAN DE MIGRATIESTROMEN, DE BESCHERMING VAN DE GRONDRECHTEN EN DE STRIJD TEGEN DE MENSENHANDEL

De burgerlijke partij HET FEDERAAL CENTRUM VOOR DE ANALYSE VAN DE MIGRATIESTROMEN, DE BESCHERMING VAN DE GRONDRECHTEN EN DE STRIJD TEGEN DE MENSENHANDEL vordert alle beklagden solidair, minstens in solidum, te veroordelen tot betaling aan haar van een schadevergoeding van 5.000,00 euro, meer vergoedende intresten vanaf een gemiddelde datum nl. 1 maart 2011 en de gerechtelijke intresten, alsook tot de kosten waaronder een rechtsplegingsvergoeding van 1.080,00 euro.

HET FEDERAAL CENTRUM VOOR DE ANALYSE VAN DE MIGRATIESTROMEN, DE BESCHERMING VAN DE GRONDRECHTEN EN DE STRIJD TEGEN DE MENSENHANDEL kan zich burgerlijke partij stellen voor het nadeel dat berokkend werd aan de doelstellingen die het nastreeft en overeenkomstig artikel 3,5° van de wet van 15 februari 1993, zoals gewijzigd door de wet van 17 augustus 2013, is het bevoegd om in rechte op te treden, binnen de grenzen van zijn opdrachten gedefinieerd in artikel 2, in alle rechtsgeschillen waartoe de toepassing van de volgende wetten aanleiding kan geven: waaronder de wet van 13 april 1995 houdende bepalingen tot bestrijding van de mensenhandel en mensensmokkel.

Bijgevolg kan deze burgerlijke partij zich steeds in eigen naam burgerlijke partij stellen voor de schade die zij heeft gelopen door de misdrijven opgesomd in artikel 11 van de wet van 13 april 1995.

In casu zijn de doelstellingen van deze burgerlijke partij manifest geschonden en het bestaan van een morele schade uit dien hoofde kan worden aanvaard.

Tegelijk komt het aannemelijk voor dat deze burgerlijke partij werd verplicht om haar personeelsleden in te zetten bij dergelijke zaken, alwaar zij anders zouden kunnen worden gebruikt voor andere doeleinden. Uit hoofde hiervan kan het bestaan van een materiële schade worden aanvaard.

De rechtbank neemt aan dat deze burgerlijke partij mensenhandel bedoelt alwaar zij in besluiten spreek over mensensmokkel. Voor dit laatste misdrijf wordt immers geen vervolging ingesteld.

Sub tenlasteleggingen B1 t/m B5 worden eerste beklagde C. K., tweede beklagde de NV KR., derde beklagde de NV O., vierde beklagde de NV S., vijfde beklagde de NV T. en zesde beklagde W. D. vervolgd voor en thans schuldig bevonden aan mensenhandel in de zin van economische uitbuiting van A. M., L. P., W. R., L. Y. en K. R., met de omstandigheid dat misbruik

werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden.

Deze beklaagden zijn er dan ook toe gehouden de door deze burgerlijke partij opgelopen materiële en morele schade, die passend en billijk werd begroot op 5.000,00 euro, te vergoeden.

Vergoedende intresten kunnen worden toegekend vanaf een gemiddelde datum nl. 1 maart 2011 alsook een rechtsplegingsvergoeding van 1.080,00 euro, dit alles zoals gevorderd .

*

*

*

Gelet op het bestaan van mogelijke overige reële, persoonlijke schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven past het de burgerlijke belangen aan te houden.

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid :

artikelen 40, 42, 43, 65, 66, 100, 418, 419, 420 lid 1 en 433 van het strafwetboek;

artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek;

artikel 367 van het wetboek van strafvordering;

artikelen 44 en 45 van het strafwetboek;

artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;

artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195, 226 en 227 van het wetboek van strafvordering.

artikelen 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964;

artikel 155 van het Gerechtelijk Wetboek;

alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde en bewezen wetsartikelen.

De rechtbank recht doende op tegenspraak

Weert de besluiten van de burgerlijke partij het Federaal Centrum voor de Analyse van de Migratiestromen, de Bescherming van de Grondrechten en de Strijd tegen de Mensenhandel uit de debatten.

Verbetert de dagvaarding voor wat de gevorderde verbeurdverklaring voor een bedrag van elk 31.317,44 EUR lastens de eerste, tweede en vierde beklagde als volgt: verbeurdverklaring voor een bedrag van elk 31.317,44 EUR te vorderen lastens de eerste, vierde en vijfde beklagde.

1. Strafrechtelijk

Ten aanzien van eerste beklagde C. K.

Verklaart de feiten sub A1, A2, A3, B, C1, C2, C3, D1, D2, E1 en E2 bewezen en veroordeelt deze beklagde, bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw., tot:

Een **gevangenisstraf van 3 jaar**

en

een **geldboete van 10 000,00 EUR** verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **60 000,00 EUR**.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van:

- 5 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 2 jaar wat betreft de gevangenisstraf en
- 3 jaar, doch slechts voor de helft wat betreft de geldboete

Spreekt de bijzondere **verbeurdverklaring** uit lastens het vermogen van eerste veroordeelde op de

vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen ten belope van **1475 408,03 EUR** overeenkomstig de artikelen 42,3°, 43 en 43bls van het strafwetboek.

Bij toepassing van artikel 31 van het Straf wetboek wordt beklagde voor een termijn van **tien jaar ontzet** uit de volgende rechten:

1. Openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
2. Verkozen te worden;
3. Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4. Gezworene of deskundige te zijn, als Instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; In rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5. Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder van een persoon die krachtens art. 492/1 van het burgerlijk wetboek is beschermd, uit te oefenen;
6. een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, In, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

Veroordeelt C. K. tot het betalen van:

- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR, in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020)

- een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 1 maal 20, 0 00 EUR t ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 1/6 van 10358,28 EUR = 172,6 38 EUR

Ten aanzien van tweede beklagde de NV KR.

Verklaart de feiten sub A1, A2, B, C1 , D1 en E1 bewezen en veroordeelt deze beklagde, bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw., tot :

een **geldboete** van **7500,00 EUR** verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **45000,00 EUR**

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van **3 jaar**, doch slechts voor de helft.

Spreekt de bijzondere verbeurdverklaring uit lastens het vermogen van deze veroordeelde op de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen ten belope van **1 444 090,59 EUR** overeenkomstig de artikelen 42,3°, 43 en 43bis van het strafwetboek.

Veroordeelt NV KR. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR, in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020)
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 1/6 van 10358,28 EUR =
- 1726,38 EUR

Ten aanzien van derde beklagde NV O.

verklaart de feiten van de tenlasteleggingen B en C3 bewezen en veroordeelt NV O., bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw., tot:

een **geldboete** van **3000,00 EUR** verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **18000,00 EUR**.

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor de helft.

Veroordeelt NV O. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR, in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020)
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 1/ 6 van 10358,28 EUR = 1726,38 EUR

Ten aanzien van vierde beklagde NV S.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B, C1, C2, C3, D1, D2, E1 en E2 bewezen en veroordeelt Nv S. bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw., tot:

een **geldboete** van **7500,00 EUR** verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **45000,00 EUR**.

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor de helft .

Spreekt de **bijzondere verbeurdverklaring** uit lastens het vermogen van deze veroordeelde op de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen ten belope van **1.475.408,03** overeenkomstig de artikelen 42,3°, 43 en 43bis van het strafwetboek.

Veroordeelt NV S. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR, in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020)
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 1/ 6 van 10358,28 EUR = 1726,38 EUR

Ten aanzien van vijfde beklaagde NV T.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A3, B, C2, D2 en E2 en veroordeelt NV T. bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw. , tot:

een **geldboete** van **7500,00 EUR** verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **45000,00 EUR**

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor de helft.

Spreekt de **bijzondere verbeurdverklaring** uit lastens het vermogen van deze veroordeelde op de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen ten belope van **31.317,44 euro** overeenkomstig de artikelen 42,3°, 43 en 43bis van het strafwetboek.

Veroordeelt NV T. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken . Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR, in uitvoering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 03.09.2020)
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 1/ 6 van 10358,28 EUR = 1726,38 EUR

Ten aanzien van W. D., zesde beklaagde

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen B en C2 bewezen en veroordeelt W. D. bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw., tot:

een **gevangenisstraf** van **15 maanden**

en

een **geldboete** van **2500,00 EUR** verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **15000,00 EUR**

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van:

- 5 jaar doch slechts in de mate de gevangenisstraf één jaar overschrijdt;
- 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 500,00 EUR verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op 3000,00 EUR wat betreft de geldboete.

Bij toepassing van artikel 31 van het Strafwetboek wordt beklaagde voor een termijn van **vijf jaar ontzet** uit de volgende rechten:

1. Openbare ambten, bedieningen of betrekking en te vervullen;
2. Verkozen te worden;
3. Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4. Gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5. Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder van een persoon die krachtens art . 492/ 1 van het burgerlijk wetboek is beschermd, uit te oefenen;
6. een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhand en te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

Veroordeelt W. D. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR, in uit voering van artikel 1 en 2 van het Koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 0 3.09.2020)
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 1/6 van 10358,28 EUR = 1726,38 EUR

Stelt de overtuigingsstukken **12/2602 en 14/2062** ter beschikking van het **Openbaar Ministerie** om ermee te handelen als naar recht.

Verklaart **verbeurd** overeenkomstig artikel 42-1° Sw. de overtuigingsstukken **12/1912, 13/0293, 13/0864, 13/1282 en 14/2989** dewelke het voorwerp uitmaakten van, gediend hebben of bestemd waren tot het plegen van voormelde feiten.

Zegt voor recht dat de verbeurdverklaringen ten aanzien van de vierde (NV S.) en de vijfde ((NV T.) veroordeelde kunnen worden uitgevoerd door de ontvanger van domeinen en/of penale geldboeten op het ganse vermogen van deze veroordeelden en onder meer op de hiernavolgende zaken die tijdens het strafonderzoek conform artikel 35ter van het Wetboek van strafvordering in beslag zijn genomen, namelijk:

Identificatie van het onroerend goed, op basis van het afgeleverde uittreksel uit de kadastrale legger:

- aard:

- (...): +47A: huis (...) (Nv S.) (...)
- (...): magazijn (...)_(nv S.)
- (...): bouwland (...) (nv S.)
- (...): garage werkplaats (...) (NV T.)
(...) (magazijn) en (...) (bouwland)
- (...): werkplaats (...) (NV S.)
(...) (...)
- Vgl. tit . : (...) en (...)
- (...): textiel fabriek (...) (NV S.)
(...): bouwland (...) (NV S.)
(...) en (...)
- (...) en (...)
- (...) en (...)
- (...) + grond (...)
- (...) met (...)
- (...): werkplaats (...) (NV S.)
- (...): meubelfabriek (...) (Nv S.) (...) en (...)
(...) en (...) en (...)
- (...) en (...)
- (...): magazijn (...) (Nv S.)
- (...): nijv/grond (...) (Nv S.) (...)
(...) en ex (...)
- (...): bergplaats (...) (NV T.) (...) en (...)

2. Burgerrechtelijk

2.1 De burgerlijke partij L. W.

Verklaart de eis van de burgerlijke partij L. W. ten aanzien van NV O., NV T. en W. D. ontvankelijk doch ongegrond.

Verklaart de eis van de burgerlijke partij L. W. ten aanzien van C. K., NV KR. en NV S. ontvankelijk en gegrond als volgt.

Veroordeelt C. K., NV KR. en NV S. hoofdelijk en solidair om als schadevergoeding te betalen aan de burgerlijke partij L. W. de som van: **vijftienduizend euro (15000,00 EUR) definitief uit hoofde van morele en materiële schade vermengd**, te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 1 april 2012 tot op heden, de gerechtelijke intresten en de kosten.

Verwijst C. K., NV KR. en NV S. tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding aan de zijde van de

burgerlijke partij te begroten op 1320,00 EUR

2.2 De burgerlijke partij E. A. OV

Verklaart de eis van de burgerlijke partij E. A. OV ontvankelijk doch ongegrond, zoals hoger overwogen.

2.3 De burgerlijke partij het FEDERAAL CENTRUM VOOR DE ANALYSE VAN DE MIGRATIESTROMEN, DE BESCHERMING VAN DE GRONDRECHTEN EN DE STRIJD TEGEN DE MENSENHANDEL

Verklaart de eis van de burgerlijke partij Analyse Van De Migratiest FEDERAAL CENTRUM VOOR DE ontvankelijk en gegrond als volgt.

Veroordeelt C. K., NV KR., NV O., NV S., NV T. en W. D. om als schadevergoeding te betalen aan de burgerlijke partij Analyse Van De Migratiest FEDERAAL CENTRUM VOOR DE de som van: **vijfduizend euro (5000,00 EUR) definitief uit hoofde van morele en materiële schade vermengd**, te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 1 maart 2011 tot op heden, de gerechtelijke intresten en de kosten.

Veroordeelt C. K., NV KR., NV O., NV S., NV T. en W. D. tot betaling van de **rechtsplegingsvergoeding** aan de zijde van deze burgerlijke partij te begroten 1080,00 EUR.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op **27 november 2020** door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, samengesteld uit:

B. SA., alleenrechtsprekend rechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge;

In aanwezigheid van F. D. K., afdelingsauditeur West-Vlaanderen,

Met bijstand van griffier M. H.;